ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 59. Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΙΟΥΝΙΟΥ 1880

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 13—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Τὰ δράματά μας (Κυρὰ Φροσύνη).—Πανσέδες.—Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ μεγάλοι (ποίημα). — Ἀνθύλλια. — Φροῦ-Φροῦ.—Ὁ κόσμος τῆς Ἐφημερίδος.—Κριτικὴ (Ροδοδάφναι Γ. Στρατήγη).—Ἐμπρός! εἰς τὸν Ἰλισσὸν (ποίημα).—Ἀπόλλων.—Ὀρφεύς.—Περιεχόμενον τῶν ἐφημερίδων.—Καραμέλες.—Ἡ κατσίκα.—ΝΙΝΑ.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΜΑΣ.

ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ.

Ἀτμοσφαῖρα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀρειμανία· ὁ κ. Σάϋλερ ὁ μουσικὸς Αἴολος ὅστις ἔλυσε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὅσους ἂν εἶχεν ἐμβατηρίους ἀσκούς· ἐναέριος μετεφέρεσο, θούρια ἱππεύων κύματα εἰς σφαῖρας ἔνθα ὄζει πυρίτις καὶ ὅπλων ἠχεῖ κλαγγή. Τὸ δημόσιον τοῦ θεάτρου—πολὺ, βαρὺ δημόσιον,—δὲν ἦτο ὁ ἀκκιζόμενος νωθρῶς τοῦ Φαλήρου κόσμος, ὁ καταναλισκόμενος μεταξὺ ἑνὸς παραδικοῦ, ὅσον ἓν τέταρτον παγωτοῦ, διαρκοῦντος ἔρωτος καὶ μιᾶς ᾠδικῆς τῆς Mme Favart ἀναμνήσεως, ἀλλὰ κόσμος ἄλλος, ἄγνωστος, ἡλιοκαὴς καὶ σοβαρός. Ἐκεῖ συμπλέγματα φουστανέλλας, ὡς βαμβακόλευκα σύννεφα τὰ ὁποῖα δίκην ἐφαπλωμάτων κατέρχονται πρὸς τὴν γῆν μας· ἄλλοῦ ἐπεβάλλοντο ἐπὶ τῶν κεφαλῶν εὐρυνώτων Κυριῶν, ὡς ἐκ κεράμων στέγαι, μεγαλοπρεπέσταται φέσαι· οἱ μύστακες ἐστρέφοντο ἀγκυλοειδῶς· πολλαὶ μαγκοῦραι ἀπειλητικὰς ὕψουν κεφαλὰς· οἰκοκυραὶ ἔχουσαι τόσην ἔκφρασιν ὅσην κεφαλαὶ ἀγκυνάρας· *φαντῖραι* δειλὰ τοὺς ὀρθαλμούς των προσνεύουσαι κάτω· δῆμος ἀληθής· λαὸς ἀληθής· ἔμποροι, ὑπάλληλοι, ὑπηρέται, παιδία. Τὸ πᾶν μάζα σιωπηλὴ, μελαγχολικὴ, τὴν ὁποίαν ἐνίοτε μόνον διέκοπτον νευρικοὶ γέλωτες ῥητινίτου καὶ ἀνάλατα ἀπὸ *σῶσμα* ἀστεῖα. Δραπέται τινες τοῦ Φαλήρου δίκην ξένων στενοχωρουμένων καθὸ πρώτην φορὰν μεταξὺ ἀγνώστου κόσμου εἰς ξένην εὑρεθέντων πόλιν· δραπέτις καμμία, πλὴν θηλέων τινων λογιωτάτων, ἀνοικτοὺς ὡς γραμματικὴν τοὺς ὀρθαλμοὺς καὶ ὡς συντακτικὰ ἐκπεπτωκότα τὰ στήθη· κάνεις ἐκ τῶν πτερωτῶν ἀγγέλων οὓς λούει τόσον περιπαθῶς καθ' ἑσπέραν τὸ Φάληρον, λουόμενον καὶ αὐτὸ ἐξ ὑπαμοιβῆς ἐπὶ τῶν ἐπαφροδίτων λευκῶν σαρκῶν των. Ἀντίτυπόν τι Κυρᾶς Φροσύνης ἀνεζήτουν ἐπὶ τῆς πλατείας ὡς βλάκες περιηγηταὶ οἱ ὀφθαλμοί μας· τίποτε· τίποτε. Σὺ, μελανόφθαλμος ἡδυπάθεια, ἥτις ἀφίνεσαι θῦμα νεροβράστου, ὡς φιδὲς, δικηγορικῆς λίμας θὰ ἦσο ἀνταξία Κυρὰ Φροσύνη· σὺ, σκαιὰ ἀλλὰ ἀφρόεσσα Ἄρτεμι, ἐὰν εἶχες ὀλιγωτέραν νεότητα, θὰ ἔβλεπες πρὸ τῶν ποδῶν σου ἑκατὸν τηκομένους Μουχτὰρ· σὺ, ἀττικὴ θέρμη, λελουσμένη ἐν τῷ ὑγρῷ τοῦ ἔρωτος, θὰ ἠδύνασο μὲ τὸ πῦρ σου νὰ ξηράνῃς τὴν Λίμνην ὅλην τῶν Ἰωαννίνων· ἀλλ' ὄχι, καμμία, καμμία· αἱ Ὀλυμπίων ἀντάξιαι οἱ Ὀλύμπιοι γνωρίζουν εἰς ποίους «θνητοὺς τετυφλωμένους, θνητοὺς βλάκας;» θνητοὺς *λογίους* θὰ πέσουν, ὡς πίπτει χρυσοῦς ὥριμος καρπὸς, εἰς χῶμα χυδαῖον, ἀντὶ νὰ γεμίσῃ ῥόδινα χείλη.

Ἡμεῖς δὲ, οἱ λειποτάκται τοῦ Φαλήρου, ἔπρεπε ν' ἀρκεσθῶμεν νὰ βλέπωμεν τὴν χήραν Σούτσα ὡς Κυρᾶ Φροσύνην, ἀνέαν εἰκοσιδύο ἐτῶν» κατὰ τὸν ποιητήν. Καὶ ὅμως ἐὰν ἦτο ὡς ἠθοποιὸς ἡ Κυρία Σούτσα ὅ,τι εἶναι ὡς γυνὴ, δὲν θὰ ἠδικεῖτο ἡ μνήμη τῆς **Κυρᾶς Φροσύνης,** τοῦ ἀδάμαντος τῶν Ἰωαννίνων, μεταβληθέντος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀπόλλωνος οὔτε εἰς ψευδαδάμαντα.

Ὀφείλομεν νὰ ὦμεν ἐπιεικεῖς πρὸς γυναῖκας, παιδία καὶ γέροντας, καὶ ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῆς Κυρίας Σούτσα ἐὰν ὅλην τὴν περὶ ὑποκρίσεως κρίσιν ἡμῶν περικλείωμεν ἐντὸς τῶν λαλιστέρων τέττιγος ἀποσιωπητικῶν . . . .

. . . . . .

Ἐὰν ἐγνώριζον οἱ Ἕλληνες ἠθοποιοὶ ποῖον ὑπὲρ αὐτῶν ἔχουν ἐνθουσιαστὴν ἐν τῷ γράφοντι, θὰ τῷ ἦσαν εὐγνώμονες μόνον διὰ τὸ αἴσθημα αὐτὸ, ὅπερ μεγάλοι μόνον ἄνδρες κατακτῶσι παρ' ἄλλοις· θὰ ἐφιλοτιμοῦντο νὰ φανῶσιν ἀντάξιοι τοιούτου αἰσθήματος καὶ θὰ παρῃτοῦντο αὐτῆς τῆς τόσον ὡραίας τέχνης, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὴν καταστήσουν γραῖαν ῥικνὴν, νωδὴν, ὑστερικὴν, καταγέλαστον.

Τὴν μελαγχολίαν μας διέλυσεν ἡ ὡς ἀγγέλλου τῶν χαρεμίων ἐμφάνισις τῆς δροσερᾶς Φιλομήλας, μὲ τὰς πράγματι ἀσιανὰς τοῦ προσώπου της γραμμὰς, τὴν ἀρχαϊκὴν πρωτομὴν, τοὺς ὑγροὺς ὀρθαλμοὺς καὶ τὴν ὅλην θελκτικὴν τοῦ προσώπου εἰκόνα. Ἐπακουμβῶσα μελαγχολικῶς ἐπὶ τοῦ σοφᾶ της—ἂν καὶ ἠδύνατο ἔτι νωθρότερον ὡς ἀληθὴς χανούμισσα νὰ ἦτο ἐξηπλωμένη—δὲν παρέλυε διὰ καλλονῆς

εὐπαθοῦς τὰς δέσμας τῶν νεύρων, ἀλλ' ἐπυράκτου, ἀλλ' ἔκαιε τὸν ἀέρα ὃν ἀνέπνεεν, τόσον ζηλοτυπίας πῦρ ἐφώλευεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἂν καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο ἐφλέγετό τις νὰ ῥοφήσῃ ὡς νέκταρ. Πρὸς τὰς ὀδαλίσκας της ἐφέρετο ὡς ἀληθὴς ὀθωμανίς, νεμομένη μεταξὺ τυραννικῆς πρὸς τοὺς ὑποδεεστέρους διαγωγῆς καὶ εὐσπλαγχνίας ὡς σερμπέτι γλυκείας καὶ ὡς ἄρωμα λεπτῆς. Ἦτο τύπος γυναικὸς χαρεμίου, ὅνπερ μόνη ψυχολογικὴ δημιουργία ἠδύνατο νὰ καλλιτεχνήσῃ τόσον ζωηρὸν ἐν τῇ ἐκφράσει του· ἀλλ' ἡ εὐφυΐα ἐν παντὶ ἐκδηλοῦται αὐτόματος καὶ ἡ δ. Φιλομήλα ἀρκεῖ ὅτι εἶναι πρὸς ὑπόκρισιν πεπλασμένη. Τὰ ἄλλα εἶναι φροντὶς τοῦ φυσικοῦ ταλάντου της. Ὡραῖαι τῶν βλεφάρων κινήσεις, μεσταὶ χάριτος ὑποκλίσεις καὶ ἀνατάσεις χειρῶν, ἑλαφραὶ ἀναπάλσεις στήθους καὶ λεπτουργημέναι κυμάνσεις παραστήματος ἀπετέλουν ἕνα μικρόκοσμον ἀνθέων, ἐν ᾧ ἡ τέχνη τῆς ὑποκρίσεως ἀνέπνεε τοῦ κάλλους τὸ ἄρωμα. Κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ζηλοτυπίας της, ὅταν ἡ ψυχή της, οὐχὶ τὰ χείλη της, ἐσυλλάβιζε τὸ δόγμα τῆς καθολικῆς μονοθεΐας, «ἕνα Θεόν, ἕνα Σουλτάνον καὶ μίαν γυναῖκα», ὅταν ἀπὸ τοῦ χείλους της εἰς ὃ ἀνέβαινε καρδία ζυλότυπος, ἑτοίμη νὰ πνίξῃ τὸν ἐχθρόν της, ἐσφενδονίζοντο περιπαθεῖς πρὸς σύζυγον προδότην ἀποστροφαί, ἡ Χανιφὲ Φιλομήλα ἐτίμα τὴν τέχνην, τὸ δρᾶμα, ἑαυτὴν καὶ ἤξιζε οἱ λόγοι της νὰ στεφανῶνται ὑπὸ χειροκροτημάτων, ἐὰν τὸ δημόσιον δὲν ἦτο ἄφωνον καὶ βαρὺ ὡς χελώνη, ἀνίκανον νὰ ἐκτιμήσῃ τόσῳ καλλιτεχνικὴν ὑπόκρισιν.

Τὸ ἀδικοῦμεν· ἡ χελώνη ἔπαλλε τὰς χονδρὰς ὡς γρόνθους χεῖράς της ὅταν τετριμμένα κατὰ γυναικῶν ἐπιγράμματα ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Μουχτὰρ, ὡς νὰ ἦτο ὁ Μουχτὰρ Δαμαλᾶς ἡ λογιώτατος.

Ἦτο κάτι τι ἀπολαυστικὸν ἡ θέα τῆς Φιλομήλας, ὅταν τῇ φέρουν αἱ ὀδαλίσκαι τὴν λεμονάδαν καὶ τὴν εὑρίσκῃ πολὺ γλυκεῖαν, ἢ ὅταν ἀληθινὴ ὀθωμανὶς ἔπτυε τὴν πράτριαν Ζωΐτσαν ἢ ὅταν μετὰ πρωτοτύπου τόνου φωνῆς ἔλεγε πρὸς αὐτήν: «Ἄ! πεισματάρα σ' τὰ σίδερα!»

Τὴν δ. Φιλομήλαν παρὰ τὴν στρέβλωσιν πολλῶν φυσικῶν αὐτῆς προσόντων, κυρίως τῆς φωνῆς της, ὑπὸ ἀμαθῶν τῆς ὑποκρίσεως διδασκάλων, ἰδίᾳ ὑπὸ τὴν λίαν ἐπιζήμιον ἐπιρροὴν τῆς μητρός της, πάντοτε ἀνεγνωρίζομεν ὡς μέλλουσαν καλλίστην ἠθοποιόν, ἤρκει ἐσκεπτόμεθα νὰ κρημνίσῃ τὰ τειχία τὰ ὁποῖα περιέβαλον τὴν τόσῳ συμπαθητικὴν φωνήν της καὶ ν' ἀφήσῃ αὐτὴν ἐλευθέραν ὡς λαλιὰν πτηνοῦ. Ἡ δ. Φιλομήλα ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς νεότητα—πρᾶγμα τόσῳ σύνηθες καὶ τόσῳ σπάνιον παρὰ τοῖς θηλέοις προσώποις τῶν ἡμετέρων θιάσων,—ἔχει μετὰ τῆς νεότητος πολλὴν σωματικὴν χάριν, ἔχει ἰδίως ἐκεῖνο τὸ ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς βάδισμα, ὅπερ ὀλίγοι ἴσως παρετήρησαν, βοηθεῖται ἀντὶ νὰ ἐμποδίζηται ὑπὸ τῶν χειρῶν της — καὶ ἴσως εἶνε ἡ μόνη ἥτις ὑπηρετεῖται ὑπὸ τῶν τόσῳ πειθηνίων αὐτῶν μελῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ γίνονται ὑποχείριοι.

Ἀλλὰ, δ. Φιλομήλα, προσέχετε εἰς τὴν φωνήν σας· ἐκ τῆς φυσικότητος ἢ τῆς στρεβλώσεως αὐτῆς ἐξαρτᾶται νὰ παρέλθητε καὶ σεῖς μὲ τόσας ἄλλας γηρασάσας ἐπὶ τῆς σκηνῆς συναδέλφους σας· ἀπαρατήρητος ἢ νὰ διαπρέψητε εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν στάδιον ὅπερ ἐξελέξατε.

Προσπαθεῖτε ν' ἀπαγγέλλητε ὅπως ὁμιλεῖτε.

Ὁ κ. **Ἀλεξιάδης** πλὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ του παραστήματος, ἔμεινε πολὺ κατώτερος καὶ τοῦ προσώπου τοῦ δράματος ὃ ὑπεδύθη καὶ τῆς ὑπολήψεως ἧς ἀπολαύει ὡς πρωταγωνιστής.

Ἡ κ. **Πιπίνα Βονασέρα** ὅπου δὲν ἔπταιεν ὁ ποιητής, πλάσας τύπον ἀρλεκίνειον τροφοῦ ἀμαθοῦς καὶ σοφῆς ἅμα, ὑπεκρίθη φυσικώτατα, ὑποτυπώσασα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀληθῆ Χορμοβίτισσαν.

Ὁ κ. **Ζάνος** ἠκολούθησε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸν ποιητήν, ἐνασμενιζόμενον ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἔργων του νὰ μιμῆται φαντασιώδεις σαιξπηρείους τύπους.

Ἡ κυρία **Χέλμη** ἀπεδείχθη πάλιν ὅτι κατέχει πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἑλληνίδων ἠθοποιῶν, ὅταν ἀκολουθῇ τὴν εἰδικότητά της· ἦτο καταπληκτικὴ ὡς μάγισσα καὶ τελεία ὡς πράτρια. Τὸ δημόσιον οὔτε ὑπὸ τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς κυρίας Χέλμη τελειότητος ἐνθουσιάσθη, οὔτε αὐτὴν ὡς μάγισσαν ἢ ὡς πράτριαν ἐχειροκρότησεν. Εἶναι ἀμαθέστατον αὐτὸ τὸ δημόσιον καὶ δὲν ἐννοεῖ, μὰ τὸ ναί, *κουκοῦτσι* ἀπὸ σκηνήν. Διέφθειραν δὲ τὸ γοῦστό του στίφη ξυλοσχιστῶν ἠθοποιῶν.

Ἀλλὰ ὁ κ. **Τσίντος**, ὁ κύριος Τσίντος, ὑπερέβη ἅπαντας καὶ παρέσχε μίαν ἐμφάνισιν Ἀλῆ πασσᾶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐξ ἐκείνων αἵτινες ἐντυποῦνται ὡς σφραγὶς ἐπὶ τῆς ῥητίνης τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ δὲν λησμονοῦνται ποτέ. Πρῶτος καὶ μόνος ἠθοποιὸς ὅστις γνωρίζει ν' ἀλλάσσῃ φωνὴν στοιχειωδέστατον καλοῦ ἠθοποιοῦ προσόν, ἀλλὰ τόσῳ σπάνιον παρὰ τοῖς ἡμετέροις, οἵτινες ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ὑπηρετοῦσι μὲ τὸν αὐτὸν τῆς φωνῆς τόνον. Ὅταν ἤψατο τοῦ γενείου του καὶ εἶπε τὸ: *Καθμένα γειάτα*, εἰς ἄλλο θέατρον θὰ ἐστεφανοῦτο, εἰς τὸ ἰδικόν μας μόλις ἀπέσπασε χυδαῖά τινα μειδιάματα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ πολὺ ἐβοήθησε τὸν κ. Τσίντον ὁ ποιητής, ἐπιτυχὼν πολὺ εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ λέοντος τοῦ Τεπελενίου· ἀλλ' ὁ κ. Τσίντος ὑπερκόντισε τὸν ποιητήν, τόσον ἦτο πλουσία καὶ ἡ ἔκφρασις καὶ ἡ παράστασις καὶ ἡ τέχνη του.

Περὶ τοῦ **δράματος** θέλομεν γράψει προσεχῶς, καθόσον μάλιστα πολὺ διαφωνοῦμεν μετὰ τῆς *Ἐφημερίδος* εἰς τὰς περὶ τῆς *Κυρᾶ Φροσύνης* χθεσινὰς κρίσεις της.

Καλιβάν.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Κατήντησεν αἱ νεώτεραι δέσποιναι νὰ πληρόνωσιν τοῖς μετρητοῖς τοὺς ἐραστὰς αὐτῶν καὶ ἐπὶ πιστώσει τοὺς συζύγους των.

Καλιβάν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ.

Λίγ' ἀγάπη, ἕνας φίλος, ἕνα ὄνειρο, δυὸ στίχοι,
Κάποτε κανένα δάκρυ, γέλοια καθημερινά,
Ἔρωτας γιὰ τὴν πατρίδα, πίζη ἀμέτρητος 'ς τὴν τύχη,
Ἡ ζωή μας ὅλη νά.

—Ἄχ, εἶστε παιδιά, μᾶς λένε καὶ γελοῦνε οἱ μεγάλοι!
—Ὅσῳ θέλετε γελᾶτε· τὴν τρελλή των τὴν καρδιὰ
Μὲ τὸ φρόνιμο μυαλό σας, τὸ σοφό σας τὸ κεφάλι
Δὲν ἀλλάζουν τὰ παιδιά.

Ἡ ζωή μας μὲ δυὸ στίχους, μ' ἕνα φίλο, λίγ' ἐλπίδα,
Κάποτε κανένα δάκρυ, γέλοια καθημερινά,
Μὲ λατρεία σὲ δυὸ μάτια, κ' ἔρωτα γιὰ τὴν πατρίδα
Πέρασε καὶ θὰ περνᾷ.

Νέκος.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ.

Ἡ εὐτυχία ὁμοιάζει μὲ τὸ ἔαρ· ὅταν παρέλθῃ, δὲν παραμένει τι μαρτυροῦν τὴν ὕπαρξίν της.

Φ. Σουλιέ.

Ἡ μοῖρα — νήπιον χαριτωμένως παρέχον τὴν σάκχαριν καὶ ἐνταυτῷ πνίγον τὸ εἰς τὰς χεῖράς του στρουθίον.

Σ. Βασιλειάδης.

Ἡ μονομαχία ὠφελεῖ μόνον τοὺς ἰατροὺς καὶ τὸν νεκροθάπτην.

Ἐδ. Λαβουλαίη.

ΝΙΝΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

ὅταν ἦλθε νά με ὑποβάλῃ εἰς ἀνάκρισιν καὶ νά με ἐρωτᾷ τί ἔκαμνε καὶ τί δὲν ἔκαμνε ὁ κ. Δωρηὰ εἰς τὸ Λονδῖνον καί μου προσεφέρετο νά με φιλοξενήσῃ . . . Ἄ! ἔπρεπε νὰ ἐννοήσω ὅτι δὲν εἶχε καλοὺς σκοπούς. Ἀλλὰ—ἔννοια σου—αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν θὰ τὸν ἐξοφλήσωμεν μίαν ἡμέραν....

Ἔλεγε ταῦτα καὶ συγχρόνως ἐνίπτετο, ἐκτενίζετο, ἐκαθάριζε τὰ ὑποδήματά του, κινούμενος ἀδιακόπως ὡς μηχανή. Καὶ ἀφοῦ ἡ διαδικασία αὕτη ἐπεραιώθη, ὁ Ἰάκωβος, ἀνήσυχος νὰ μάθῃ ἂν ὁ κύριός του ἀνεχώρησεν ἢ ὄχι, ἀποχαιρετίσας τὸν Λουσὰρ καὶ τὴν σύζυγόν του ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς διευθυνόμενος πρὸς τὸ ἄστυ. Οἱ δύο σύζυγοι παρηκολούθησαν ἐπί τινα λεπτὰ διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ἰάκωβον κατερχόμενον τὴν ὁδόν, ἔπειτα εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ὁ Λουσὰρ ἤρχισε τὰς ἀνατομικάς του μελέτας ἐπὶ τοῦ τεραστίου ἐκείνου λαχάνου, τὸ ὁποῖον, ὁλονὲν ἀποφυλλιζόμενον, ὡμοίαζεν ἤδη πρὸς φαλακρὰν κεφαλὴν ἀκαδημαϊκοῦ.

— Ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία — εἶπεν ἡ κ. Λουσὰρ μεθ' ὅλης τῆς σοβαρότητος — δὲν καταλαβαίνω τίποτε· καὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς ἐμεῖς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι τί ἔχουμε νὰ κάμωμε;

Ἐνῷ συνέβαινον ταῦτα εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Σαϊντ-Ἀδρές, κάτω παρὰ τὴν μεγάλην ἀποβάθραν εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Λούβρου οἱ ταξειδιῶται, ὅσοι ἔφθασαν ταύτην τὴν στιγμὴν ἢ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσωσι μετ' ὀλίγον, παρεκάθηντο περὶ τὴν κοινὴν τράπεζαν, προαριστοῦντες κατὰ τὸ ἀγγλικὸν μᾶλλον ἔθιμον μὲ τέϊον, γάλα, αὐγὰ καὶ νωπὸν βούτυρον. Ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου ἐκάθητο Ἄγγλος τις μετὰ τῆς θυγατρός του, ἀληθοῦς νύμφης τῆς Ἀλβιῶνος, τῆς ὁποίας οἱ μακροὶ βόστρυχοι εἶχον τὸ χρῶμα τοῦ ἰάσπιδος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἀστέρων καὶ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο γαλανὸν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον συχνότερον βλέπουσιν οἱ Ἄγγλοι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἰδίων γυναικῶν ἢ εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν των, ὅστις εἶναι αἰωνίως συνωφρυωμένος, ὅπως θὰ ἦτο τὸ μέτωπον τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὡρκίσθη τὸ αἰώνιον μῖσος κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὴν κεφαλὴν τῆς τραπέζης κατεῖχεν ἔμπορος τοῦ Ῥουὰν, κατευθυνόμενος εἰς Λονδῖνον, ὅστις εἶχε τὴν φλυαρίαν μεσημβρινοῦ καὶ ἐλάλει ἀδιακόπως ἐνόσῳ ἔτρωγεν, ἐνῷ ὁ παρὰ τὸ πλευρόν του νεανίας, Γάλλος ἀληθὴς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν ζωηρότητα, Παρισῖνος τὴν προφορὰν καὶ τοὺς τρόπους καὶ γλυκὺς τὴν ἔκφρασιν ἀλλ' ἀτό τινων στιγμῶν ρεμβώδης καὶ μελαγχολικὸς ἐφαίνετο ἀφημένος τις οἶδεν εἰς τίνας θλιβερὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἢ —καθ' ὅσον ἡ ὄψις του ἐνίοτε μετεβάλλετο καὶ ἐλαφρόν τι μειδίαμα ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χείλη του—εἰς εὐρρόσυνα περὶ τοῦ μέλλοντος ὀνειροπολήματα καὶ οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ὡς ἀνωτέρω εἰ καὶ τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα ἦτο ὁπωσοῦν ἐνδιαφέρον, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ πλαστογραφίας γραμματίου μεγάλου τίνος τραπεζιτικοῦ οἴκου ἐν Λονδίνῳ.

— Ἀλλὰ δὲν ἀνεκαλύφθη λοιπὸν τίποτε; — ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ νεανίας ἀνανήψας — Ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου ἂς μὴ λέγωσι τότε ὅτι εἶναι καλλιτέρα ἐκείνης τῶν Παρισίων. Λέγετε ὅτι παρῆλθον πλέον ἢ εἴκοσι τέσσαρες ὧραι.

— Οἱ κλέπται — κανὼν γενικὸς — εἶναι πάντοτε ἐπιτηδειότεροι τῶν φυλάκων, εἶπεν ὁ Ἄγγλος.

— Ἡ ἀστυνομία ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐπιτηδειοτέρα.

— Ναί· ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολον τοῦτο — ὑπέλαβεν ὁ ἔμπορος. — Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ὡς ἤκουσα, παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἡ ἐξωτερική του περιβολὴ καὶ τὸ θάρρος του δὲν ἠδύναντο νὰ δώσωσι τὴν ἐλαχίστην λαβὴν εἰς ὑπονοίας. Τὸ συνάλλαγμα ἦτο ἐν τάξει, ἔλαβε τὰ χρήματά του, ἔδωκε τὴν ὑπογραφήν του καὶ τὴν διεύθυνσιν καὶ. . . καλόν του κατευόδιον. Ὅταν ἀνεκαλύφθη ὅτι τὸ γραμμάτιον ἦτο πλαστογραφημένον ὁ κύριος αὐτὸς δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἐταξείδευε διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἴσως.

Ἐνῷ ὁ ἔμπορος διηγεῖτο ταῦτα ὁ νεανίας, ὀλίγον διατεθειμένος νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ ἐμπόρου, ἔστρεφεν ἀδιακόπως τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θύραν καὶ παρατήρει τὸν ξενοδόχον καὶ τοὺς εἰσερχομένους ὑπηρέτας ἕνα πρὸς ἕνα, ὡσεὶ περιμένων ἀπάντησίν τινα. —Ἔ! τίποτε —ἠρώτησε τὸν τελευταῖον εἰσελθόντα— τίποτε; . . Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ἄβρης.

— Καὶ ἂν αὐτὸς εὑρίσκηται εἰς Ἀμερικὴν . . ; διέκοψεν ὁ ἔμπορος.

— Εἰς Ἀμερικήν! Ὁ Ἰάκωβος εἰς τὴν Ἀμερικήν! Ἀλλὰ, κύριε, πρόκειται περὶ τοῦ ὑπηρέτου μου τώρα . . . .

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην εἶχον τὸν νοῦν μου εἰς τὸ συνάλλαγμα. Καὶ πῶς! Δὲν ἐφάνη ἀκόμη ὁ ἄνθρωπός σας;

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

—

Ὁ κ. Ν... εἶναι τύπος Ἀγαθοπούλου.

Πρὸ ἡμερῶν ἠγόρασε μετοχὰς ἐπιχωρίου τραπέζης.

Μετά τινας ἡμέρας συναντᾷ φίλον του διὰ μέσου τοῦ ὁποίου τὰς ἠγόρασε καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι θὰ τὰς πωλήσῃ.

— Καὶ διατί ; ἐρωτᾷ ὁ φίλος.

— Βλέπω ὅτι ξεπέφτουν.

— Τί μὲ τοῦτο, θὰ ὑπερτιμηθοῦν πάλιν.

— Ἐ! ἀπαντᾷ ὁ Ν... μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν οἰκονομολογικήν του πρακτικήν, ταῖς πουλῶ τώρα ποῦ ξεπέφτουν καὶ σὰν ἀνεβοῦνε πάλι τῆς ἀγοράζω.

—

Ὁ κ. Καμπούρογλους ἀκριβῶς ὅταν μᾶς πωλῇ πρωϊνὸς τὴν μεγαλειτέραν παραδοξολογίαν τὴν ὁποίαν πλὴν αὐτοῦ καὶ τὸν περὶ αὐτὸν οὐδεὶς συμμερίζεται, μᾶς τὴν *σερβίρει* ὡς ἰδέαν *τοῦ κόσμου*.

Φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος τοῦ κ. Καμπούρογλου ἐκλείσθη ὅλος ἐντὸς τοῦ γραφείου του, ἔξω εἶνε τὸ χάος, καὶ μέσα ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρει ἡ νέα τῆς παλαιᾶς Κιβωτοῦ, ὅτι ἐπὶ τὸ ἀμερικανικώτερον ἐκδίδει κ' *Ἐφημερίδα*.

—

Μεταξὺ τῶν τόσων ἐφημερίδων ἐξεπήδησεν ἀπό τινος καὶ τὸ *Φρόνημα τοῦ Λαοῦ*, μεγαλόσχημον, ἐπιδεικτικόν, φιλοπρόοδον καὶ νεωτερίζον ἐν πολλοῖς. Ὁ συντάκτης καὶ ἐκδότης τοῦ φύλλου κ. **Στεφάνου** εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες γνωρίζουν τὴν δουλειάν των καὶ διὰ τοῦτο ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι τὸ φύλλον του θὰ ἀποκτήσῃ ρίζας.

Τῷ συνιστῶμεν πλείονα περιποίησιν εἰς τὴν τουαλέτταν του — τῆς ἐφημερίδος του ἐννοοῦμεν, ἥτις ἐστὶν ἡ γλῶσσα.

—

Τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα (τὴν τρίτην ἴσως) τὸ Κοινὸν θέλει λάβει ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ πρὸς κωμῳδίαν προσόντα τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Σουρῆ, τὰ ὁποῖα καὶ ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν. Γνωρίζομεν τὸ ἱστορικὸν μιᾶς κωμῳδίας του μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος γραφείσης καὶ σχισθείσης διὰ λόγους ἀλόγους· καὶ περιμένομεν μετὰ περιεργείας, μεθ' ἡμῶν δὲ καὶ πᾶν τὸ κοινόν, νὰ ἴδῃ τὰ **Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων,** κωμῳδίαν μονόπρακτον τοῦ κ. Γ. Σουρῆ, ὅπως τὸν κρίνη καὶ εἰς τὸ ὑψηλότερον αὐτὸ εἶδος τῆς κοινῆς σατύρας, εἰς ἣν ἀπεδείχθη τόσον γόνιμος καὶ τόσον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαρίεις.

Ἡμεῖς εὐχόμεθα νὰ μὴν ἰδοῦμεν *ἄλλ' ἀντ' ἄλλων*.

—

Ὁ κ. Ἀφεντούλης ἐὰν δὲν κατώρθωσε νὰ εἶναι ὁ ἐθνικὸς κριτικὸς ἢ ὁ ἐθνικὸς ποιητής, ἀλλ' εἶναι ἄφευκτα ὁ ἐθνικὸς *σοφτᾶς*, ἐκ τῶν ἀριθμητῶν ἐκείνων *σοφτάδων* τῆς Τουρκίας, οἵτινες εἰς τὸν πρῶτον μυκηθμὸν τῆς ῥωσικῆς ἄρκτου ἐξαγριοῦνται καὶ καλοῦσιν εἰς τὰ ὅπλα ὅλους τοὺς πιστούς.

Τὸ *σαντζὰκ σερίφ* τοῦ κ. Ἀφεντούλη εἶναι ἓν ἄρθρον τὸ ὁποῖον ἐσήκωσεν εἰς τὴν *Παδιγγενεσίαν* καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου προσκαλεῖ νὰ στηθοῦν γυμναστήρια εὐθυβολίας.

Ἀλλ' εἶναι τόσῳ μικρὸν τὸ ἄρθρον, πόσοι ἐπομένως θὰ χωρέσωμεν ὑπὸ τὴν ἁπλωθεῖσαν *τένταν* του ;

—

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἐπιστρέφει ἀπὸ ταξεῖδι.

— Ναί, φίλε μου, τὸ ταξεῖδι βάσταξε εἰκοσιτέσσαρες ὥραις ἀντὶ δώδεκα καὶ ἀρρώστησα . . .

— Κακόμοιρε !

— Τί ; μὲ λυπᾶσαι ;

— Μὰ βέβαια

— Κουτὲ ! Μὰ ἐγὼ ἐκέρδησα . . . ἀφοῦ δὲν ἐπλήρωσα πειὸ ἀκριβά.

—

Καὶ ἂν αὐτὸς τὸ ἔρριψεν ἔξω, σκέπτεσθε νὰ τὸν περιμένετε;

— Δὲν δύναμαι ν' ἀναχωρήσω ἄνευ αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅμως εἶχον τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν χαρακτῆρά του....Καὶ ἴσα ἴσα αὐτὸ μὲ ἀναγκάζει νὰ πιστεύσω ὅτι συμβαίνει τι ἔκτακτον. Καὶ ἐὰν ἐντὸς ὀλίγου . . .

Αἴφνης διέκοψεν αὐτὸν κρότος ἁμάξης καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἰακώβου.

— Μήπως ἀνεχώρησεν ὁ κ. Δωρνάϊ ; Εἶναι ἐδῶ ὁ κ. Ἐδουάρδος ;

Ὁ Δωρνάϊ —διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ νεανίας— ἐρρίφθη εἰς τὴν θύραν, ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ τί συνέβη. Ὁ Ἰάκωβος παρ' ὀλίγον νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Τί ἔπαθες Ἰάκωβε ; Τί ἔτρεξε λοιπόν;

— Πολλά, πολλὰ ἔχω νὰ σᾶς εἴπω—ἀπήντησεν οὗτος ἀσθμαίνων—ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ.

— Τότε· ἔλα εἰς τὸ δωμάτιόν μου—εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος καὶ προηγήθη ἀναβαίνων τὴν κλίμακα ταχὺς ὡς ἀστραπὴ ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος ἠκολούθει κατόπιν.

— Λοιπόν ! . . τί ἔγεινες ; ποῦ ἦσο . . ; ποῦ ἐκοιμήθης ἀπόψε . . ;

Ὁ Ἰάκωβος ἔκλεισε τὴν θύραν.

—Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπόψε ! Τί ἔγεινα...; Ποῦ ἤμην...; Πρέπει ὅμως νὰ ἀναχωρήσωμεν . . . Ἄ ! διὰ τί νὰ φανῶ τόσον ἀνόητος ! Αὐτὸ τὸ κεφάλι . . !

Καὶ ἔλεγε ταῦτα ἀσθμαίνων καὶ διακεκομμένα, ὥστε ἀληθῶς ὁ Ἐδουάρδος ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως ἐτρελλάθη.

—Νὰ θέλῃ νὰ μὲ φιλοξενήσῃ—ἐξακολούθησε λαλῶν μετὰ μανίας τινὸς καὶ δικαίας ἀγανακτήσεως, ἐκδηλουμένης εἰς ζωηροτάτας χειρονομίας, καταληγούσας ἑκάστοτε εἰς ἰσχυρότατον γρονθοκόπημα ἐρήμην γρονθοκοπουμένου—νὰ μὲ ἐδηγήσῃ, νά με περιποιηθῇ διὰ νὰ χάσω τὸ τραίν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, Κύριε Ἐδουάρδε, ἦτο πλυρωμένος. Δὲν εἰξεύρω . . . ἀλλὰ κάποιος ἔχει συμφέρον νὰ μείνετε ἀκόμη μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Χάβρ. . . Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως.

— Ἀλλὰ πῶς ; ἡ ἁμαξοστοιχία θὰ ἀναχωρήσῃ τὸ ἑσπέρας πλέον . . .

— Ναί· ἔχετε δίκαιον. Ἀλλ' ὅπως δήποτε προσέχετε, κύριε Ἐδουάρδε.

— Ἔλα· εἶσαι φιλύποπτος πάντοτε Ἰάκωβε. Ὅστις δήποτε καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς τί συμφέρον δύναται νὰ ἔχῃ νὰ μὲ κρατήσῃ ἐδῶ, ἔστω καὶ δύο καὶ τρεῖς ἀκόμη ἡμέρας; Ὀνειρεύεσαι, Ἰάκωβε.

— Ναί· ἀλλὰ παρόμοιον ὄνειρον ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχα ἰδεῖ καὶ εἰς τὸ Λονδῖνον, τότε ὅταν παρ' ὀλίγον νὰ γείνῃ σωστὸ τὸ πανηγῦρι καὶ νά σας στείλουν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἀλλὰ—κατ' ἀθῶων των λάθος—ἐξημερώθητε εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγ. Θωμᾶ πληγωμένος μόνον, ἀλλὰ πάντοτε ἐντὸς κινδύνου καὶ ἂν ἔλειπον αἱ περιποιήσεις τῆς καλῆς κυρίας Δάξων.

— Καὶ τώρα τίς σοι εἶπε νὰ μοι ἐνθυμίσῃς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ; Ἄκουσε, Ἰάκωβε, ἀπόψε δὲν θὰ ἐκοιμήθης καθὼς φαίνεται· πήγαινε νὰ κοιμηθῇς ὀλίγον τώρα. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον δὲν εἶχες τὴν φρόνησιν νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις σὲ ἐφιλοξένησε τόσον καλά.

— Ἄ ! ἂν τὸ εἰξευρα ! Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω, κύριε Ἐδουάρδε. Νὰ κοιμηθῶ ἐγώ ! Τὸ τραὶν ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ὀκτώ. Δηλαδὴ ἔχω ἕως τότε δέκα ὥραις εἰς τὴν διάθεσίν μου. Θὰ κάμω τὸ Χάβρ ἄνω κάτω. Καὶ θὰ τὸν εὕρω· σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Δὲν ἀνεχώρησε κανὲν στίμμερ ἀκόμη· θὰ μείνω εἰς τὴν ἀποβάθραν καὶ θὰ καταβαίνω εἰς ἕκαστον, τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ, νὰ κάμνω κατ' εἰκόνα ἔρευναν μέχρι καὶ τῆς ἀποθήκης τῶν ἀνθράκων, διότι βέβαια δὲν θὰ ἐπεχείρησε νὰ περάσῃ ἀντικρὺ κολυμβῶν.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγνώστου.

—Ὁ Ἰάκωβος ὑπῆρξε πάντοτε τίμιος—εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος μείνας μόνος—ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι χθὲς εἶχε πανηγῦρι καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἐσχεδίασεν ὁλόκληρον μυθιστόρημα.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπί τινος ἕδρας παρὰ τὴν ἐστίαν, εἰς ἣν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀνάψει τὸ πῦρ ἡ θεραπαινίς, ἔλαβε τὸν Μυσσὲ ἀνὰ χεῖρας, ἤναψε τὴν καπνοσύριγγά του καὶ ἀναγίνωσκε τὴν *Ναμουνά*, ἀκριβῶς τοὺς στίχους ἐκείνους, ὅπου ὁ ποιητὴς περιγράφει τοὺς Μωαμεθανοὺς καπνιστὰς ἐξαπλωμένους νωχελῶς ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἀληθῶς ἐκεῖνοι μόνοι εἰξεύρουσι καὶ τῆς ζωῆς τὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον νὰ ὑπομένωσιν ἀγογγύστως καὶ εἶναι ἐπαῖται, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους ἠδύνασο νὰ ἐκλάβῃς ὡς θεούς. Σπανίως—ἐξακολουθεῖ ὁ Μυσσὲ—λαλοῦσι· κάθηνται γυμνοὶ ἢ ῥακένδυτοι κατὰ γῆς, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ τυχόντος λίθου, μὲ τὸ θυλάκιον κενόν, καὶ πότε δὲν ἔχουσι νὰ σκεφθῶσι. Μὴ τοὺς ἐξυπνήσῃς· θὰ σε ἀποκαλέσωσι κύνα· μὴ τοὺς πατήσῃς· δὲν θὰ ἐπιχειρήσωσι νὰ σε ἐμποδίσωσιν, ἀλλὰ καὶ μὴ τοὺς περιφρονήσῃς· διότι οὐ δὲν εἶσαι ἀνώτερος ἐκείνων. — Καὶ πρὸς στιγμὴν παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὁ Ἐδουάρδος, ἐνόμιζεν ὅτι ἐξισοῦτο μετ' ἐκείνων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ λησμονήσῃ τις ἑαυτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, διὰ ν' ἀποχωρισθῇ τῶν σκέψεών του, ἔστω καὶ ἐπί τινα δευτερόλεπτα, πρέπει νὰ κατέχηται ὑπὸ τῆς ἀσιατικῆς ἐκείνης νωχελείας, ἥτις παραλύει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν ἢ νὰ εὑρίσκηται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὀπίου. Καὶ ὁ Δωρνάϊ, ὅστις οὔτε Ἀσιανὸς δερβίσης ἦτο, οὔτε τοῦ ὀπίου φίλος, ἀφῆκε μετ' ὀλίγον τὸ βιβλίον καὶ

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Γ. Ξένος.

Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως χάριν ἀναψυχῆς ὁ φίλτατός μας κ. **Χριστόφορος Σαμαρτσίδης,** πατριαρχικὸς ἐπόπτης τῶν αὐτόθι σχολείων, περὶ οὗ θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

—

Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατηγοροῦσι καθ' ἑκάστην τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ καταπατήσει θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων, ποίων ὅμως δὲν καταδέχονται νὰ μᾶς εἴπωσι, ὅσάκις τὰς ἀναγινώσκω ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὰς ἐξετάσεις ἑνὸς φίλου μου.

— Ποῖα εἶναι τὰ διακριτικὰ μεταξὺ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ καθηγητής.

— Πολλὰ καὶ διάφορα.

— Δὲν μᾶς τὰ λέτε ;

— Οὔ, πολλὰ καὶ διάφορα.

— Μά ἐπὶ τέλους ;

— Μὰ σᾶς εἶπα πολλὰ καὶ διάφορα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Ἡ Ἐφημερὶς πολλάκις ὁμιλεῖ περὶ κόσμου τοῦ ὁποίου διερμηνεύει, λέγει, τὰς ἰδέας ὅταν μοιράζῃ καθ' ἑκάστην πρωΐαν διπλώματα παραφροσύνης καὶ προδοσίας δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ ἐπιθυμῶσι νὰ μάθουν τὸν κόσμον τοῦτον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα.

Ἰδοὺ πρῶτον αἱ

ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΟΙ

Ἀσία	*Πατρίκιος*
Ἀφρικὴ	*Δ. Κορομηλᾶς*
Ἀμερικὴ	*Παρασκευαΐδης*
Εὐρώπη	*Φέρμπος*
Νέα Ὀλλανδία . . .	*Καμπούρογλους*

Αἱ ἤπειροι αὗται συνδέονται διὰ διπλῆς τηλεγραφικῆς γραμμῆς, διερχομένης διὰ τῶν ὤτων καὶ τῶν χειλέων αὐτῶν.

Ἰδοὺ ποῖα τηλεγραφήματα ἀντηλλάγησαν προχθὲς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἄρθρου ἐναντίον τοῦ κ. Τριπόδη :

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Νέα Ὀλλανδία. — Μέγα σημεῖον τῶν καιρῶν ! Κατόπιν σημερινοῦ ἄρθρου ἐξερράγη ἡφαίστειον. Ἀγρίους ἤρχισα νὰ ἐννοῶ καὶ ἰδίως νὰ μ' ἐννοοῦν. Μεσαιωνίζης συνέστησεν ἐνταῦθα ὑποκατάστημα Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ἀλλὰ ποῦ νοῦς Τριπόδη ἐκμεταλλευθῆναι φιλελληνισμὸν ἀγρίων ;

Καμπούρογλους.

—

Ἀφρική. — Νέον δρᾶμα ἔγραψα: ὁ *Βωδίας*, ἐκτάπακτον ! Προαγγέλλεται παράστασις εὐεργετικὴ ὑπὲρ *Ἐφημερίδος*. Ἀφρικανοὶ ἐνθουσιασμένοι.

Κορομηλᾶς.

—

Ἀμερική.—Ἑβδόμων συγκεντροῦ πῦρ *Ἐφημερίδος* πρὸς θέρμανσιν σιδηροδρόμων. Σπουδαία ἀποκάλυψις. Εὐτυχὴς ἄνθρωπότης !

Παρασκευαΐδης.

—

Εὐρώπη. Χθὲς δήμαρχος Μονακοῦ ἔδωκε μέγα συμπόσιον. Μοὶ προσεφέρθησαν ἐντὸς χρυσῆς θήκης πέντε διπλώματα ἐπιτίμων πολιτῶν δι' ἐμὲ καὶ δι' ὑμᾶς..

Φέρμπος.

—

Ἀσία.—Τσὴν τσοὺν κοὺν,κοὺν κοὺν τσοὺν παντοφλὰν δζοὺν, παλαβοδζὴν, κοὺν, κοὺν, κοὺν, δζοὺν, δζοὺν, δζοὺν.

Μετάφρασις. Κινέζαι μεταχειρίζονται Ἐφημερίδα ὡς καναβᾶν πρὸς κέντημα παντοφλῶν.

Πατρίκιος.

ΚΡΙΤΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗ

ΡΟΔΟΔΑΦΝΑΙ·

Ἡ συλλογὴ αὕτη λυρικῶν ποιήσεων δὲν εἶναι ἐν πᾶσιν ἐπιτομὴ τοῦ ὀνόματός της· οἱ στίχοι ὑφ' ὧν ἀπαρτίζεται δὲν εἶναι ὅλοι οὔτε ῥόδα διὰ τὸν ἀναγνώστην, οὔτε δάφναι διὰ τὸν ποιητήν. Ἀλλ' ὑπάρχουν τόσα ῥόδα ὅσα ἀκινδύνως καὶ εἰς τὸν κοιτῶνά σου δύνασαι ν' ἀφήσῃς νὰ κοιμηθοῦν χωρὶς τὸ ἄρωμά των νὰ ἀποβῇ δηλητηριῶδες, ὡς ὑπάρχουν τόσαι δάφναι ὅσαι νὰ κοσμήσουν τὸ μέτωπον τοῦ ποιητοῦ, χωρὶς νὰ τὸν καταστήσουν ἥρωα τῶν ἀπόκρεω.

—

Χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν ποίησιν τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου μας κ. **Γεωργίου Στρατήγη** νομίζομεν τὸ φαινόμενον ὅτι ἡ ξανθὴ του Μοῦσα—πιστεύομεν νὰ εἶναι ξανθή, διότι τὰ πάντα βλέπει ξανθά—κυμαίνεται μεταξὺ δύο κόσμων, τοῦ ῥομαντικοῦ καὶ τοῦ πραγματικοῦ καὶ τῶν ἀνταποκρινομένων εἰς αὐτοὺς δύο σχολῶν. Ἐπειδὴ πολλάκις ἐν ταῖς κρίσεσιν ἡμῶν ἀναφέρομεν τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους ἐγένοντο πολεμικὰ συνθήματα δύο ἐχθρικῶν στρατοπέδων, ἀποκαλύπτομεν πλήρη τὴν ἔννοιαν ἣν ἀποδίδομεν εἰς αὐτά, ἐπιθυμοῦντες διὰ πραγματικοῦ νομίσματος νὰ συναλλαττώμεθα καὶ μετὰ φίλων καὶ μετ' ἐναντίων.

—

Ὁ κόσμος τῆς ποιήσεως εἶναι κόσμος ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Ἀλλ' ὁ κόσμος αὐτὸς ἀκριβῶς ὑπόκειται μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πλάνην· γίνεται ὑποχείριος αὐτῆς ἡ ἐκείνης· ζῇ ἢ ὀνειρώττει· ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει· νήφει ἢ μεθύει· νοσεῖ ἢ ὑγιαίνει. Δύνασαι νὰ νομίζῃς ὅτι ζωὴ εἶναι θάνατος καὶ θάνατος ζωή· δύνασαι νὰ νομίζῃς ὅτι θάνατος δὲν εἶναι ζωὴ καὶ ζωὴ δὲν εἶναι θάνατος. Δύνασαι ν' ἀκούῃς ὅταν οὐδεὶς ἦχος φυσιολογικῶς προσβάλλῃ τὸ αἰσθητήριον ὄργανον τῆς ἀκοῆς· καὶ δύνασαι ν' ἀκούῃς μόνον ὅταν πράγματι κελαδῇ ἡ ἀηδὼν ἢ ὅταν πράγματι τραγουδῇ ἡ Λασσάλ. Δύνασαι νὰ βλέπῃς ἥλιον τὸ μεσονύκτιον, σελήνην τὴν μεσημβρίαν καὶ ἄστρα τῆς πανσελήνου· δύνασαι νὰ βλέπῃς μόνον ὅταν εἶσαι εἰς τὸν Εὔριπον τὸ φαινόμενον τῆς παλιρροίας καὶ τῆς ἀμπώτιδος, ὅπως μόνον ὅταν ἀναβαίνων τὴν ἀκρόπολιν θαυμαζῇς τὰ Προπύλαια· ὑγιὴς ὢν ἀδύνατον νὰ φθίνῃς· ἀλλὰ δύνασαι νὰ φαντασθῇς νόσον καὶ ἐπὶ τέλους νὰ προκαλέσῃς τοιαύτην ὅταν δὲν πάσχῃς ἢ ἀπὸ πληθώραν ὑγείας.

Χωρίσατε τοὺς δύο αὐτοὺς κόσμους, καὶ θέλετε εὕρει ἐν μὲν τῷ κόσμῳ τῆς πλάνης τὴν ῥομαντικὴν σχολήν, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ τῆς ἀληθείας τὴν πραγματικὴν σχολήν.

Ἡ ῥομαντικὴ σχολὴ ἔχει διηνεκῆ πόλεμον μετὰ τῆς πείρας, τῆς λογικῆς, τῶν πραγματικῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἀληθῶν ἰδεῶν. Ἡ πραγματικὴ τοὐναντίον οὐδέποτε ἤρισε μεθ' ὧν ἡ πρώτη πολεμεῖ. Ἐκείνη εἶναι ὑποκειμενική, αὐτὴ ἀντικειμενική· ἐν τῇ πρώτῃ δηλαδὴ ὁ ποιητὴς βλέπει τὸν κόσμον ἐν ἑαυτῷ· ἐν τῇ δευτέρᾳ βλέπει ἑαυτὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ πρώτη ἱστορικῶς ἀντιπροσωπεύει τὴν ὀπισθοδρόμησιν, ὡς τοῦτο ἐγένετο καταφανὲς ἐν τῇ νεορωμαντικῇ ποιήσει τῶν Γερμανῶν· ἡ δευτέρα ἀντιπροσωπεύει τὴν πρόοδον· ἐν παρενθέσει λέγομεν ὅτι ὁ Οὐγὼ, καθὸ μεγαλοφυΐα, δὲν ἀνήκει εἰς σχολήν, οὔτε δύνανται οἱ ῥομαντικοὶ νὰ τὸν νομίζωσι διδάσκαλόν των· παρ' αὐτῷ ἡ πλουσιωτέρα φλὲψ τοῦ ῥομαντισμοῦ παράκειται τῇ πλουσιωτέρᾳ ἀρτηρίᾳ τοῦ πραγματισμοῦ· ἡ πολιτικὴ του ποίησις, ἡ σατυρική του ποίησις, αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι θρησκευτικοὶ λυρισμοί του ὑπερπηδῶσιν ἐνίοτε τὰ ὅρια τῆς πραγματικῆς συνορεύοντες πρὸς αὐτὴν τὴν φυσιολογικὴν σχολήν.

—

Μετὰ τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν οἱ ἀναγνῶσται θὰ ἐννοήσωσι καλλίτερον πάσης ἀναλύσεως, ἐὰν τοῖς εἴπωμεν ὅτι ἡ κρίσιν συλλογὴ τῶν «Ῥοδοδαφνῶν» μετέχει καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, πλειότερον ὅμως τῆς πραγματικῆς ἢ τῆς ῥομαντικῆς, τοῦθ' ὅπερ ὑπολαμβάνομεν ἡμεῖς ὡς νύξιν ὅτι ἡ ξανθὴ τοῦ φίλου μας θέλει ἀποφασίσει ἐπὶ τέλους ν' ἀποβῇ εἰς τὴν γελῶσαν, ἀλλὰ καὶ κλαίουσαν, ὄχθην τῆς πραγματικότητος, προτιμῶσα γῆν ἢ θάλασσαν ὑπαρκτὴν ἀπὸ ἀνύπαρκτα καὶ ἐπὶ τέλους τόσον εὐδιάλυτα σύννεφα.

Τὴν ὑπόθεσιν ἡμῶν στηρίζουσιν ἀποδείξεις ἐξ αὐτῆς τῆς λυρικῆς του συλλογῆς ἐξαγόμεναι· κρούων ῥομαντικὰς χορδὰς οὐδένα πλήρη τόνον ἐξέκρουσε· παίζων τὸ κλειδοκύμβαλον τῆς πραγματικῆς ποιήσεως ἀπέσπασεν ἐλαφρὰς, ἱλαρὰς μελῳδίας, ἄνευ παρατονιῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶναι ὀλίγαι αὗται, ὀλίγισται, καὶ τοῦτο εἶναι ἕτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ κ. Στρατήγη· ἀδυνατεῖ νὰ παραγάγῃ τέλεια ἔργα. Ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὰ δύο *σοϋστάκια* του, τὸ *Βάλσαμο* καὶ τὸ *Στεφάνι*, ἂς προσθέσωμεν καὶ τὸ *Τί κοστίζει ἕνα τριαντάφυλλο*, μολονότι διακρίνεται τὸ τελευταῖον ἐπὶ γλωσσικῇ ἀνωμαλίᾳ, ὁ ἐπιεικέστερος κριτὴς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ τέλειον ἄλλο ποίημα. Εἶναι ἀνίκανος νὰ τελειοποιῇ τὰ ἔργα του; Εἶναι ἀπρόσεκτος ἢ ἀφιλόκαλος; Οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο. Ἐπηρεάζεται ὑπὸ τοῦ ῥομαντισμοῦ. Αὐτὴ ἡ κατηραμένη νόσος ἐμποδίζει καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ γράφειν.

Ὁ ῥομαντικὸς τινάσσει αἰφνιδίως τὴν κόμην του, μετὰ τὴν κόμην τὴν κεφαλήν του, ἐντείνει ὅλους τοὺς μῦς τοῦ προσώπου του, ἰδίως τὰ νεῦρα τῆς ὁράσεως, ἐνίοτε καὶ τὰ τῶν ὤτων, ἁρπάζει—c' est le mot—τὴν γραφίδα—τὴν βυθίζει—c' est le mot—εἰς τὴν μελάνην, τὴν ἀποσπᾷ ὡς κινδυνεύουσαν—c' est le mot—νὰ ναυαγήσῃ καὶ ἄρχεται τότε σπασμωδικῶς, κἄποτε φρίσσων, κἄποτε στενάζων, κἄποτε αἰφνιδίως ἐγειρόμενος, βηματίζων ὡς στρατηγὸς βλέπων τὰ σχέδιά του προσκόπτοντα, καὶ πάλιν καθήμενος καὶ ποδοκτυπῶν καὶ χειρονομῶν καὶ θεατριζόμενος, ἄρχεται ἐπὶ λόγῳ νὰ γράφῃ.

Ἐν τοιαύτῃ νευρικῇ ταραχῇ δύναται νὰ μείνῃ ὁ νοῦς διαυγὴς, ἡ κρίσις φωτεινὴ καὶ ὁ ἐγκέφαλος δύναται νὰ ἐνεργῇ φυσιολογικῶς; Ὅ,τι ὁ κάλαμος γράφει εἶναι ὑψηλόν· ἡ πρώτη τυχοῦσα μωρία ὀνομάζεται ἔμπνευσις· οἱ πλημμυροῦντες παραλογισμοὶ ἀποτελοῦσιν ἐνθουσιασμόν· αἱ ῥέουσαι ἀπὸ ἄκρου γραφίδος μωρίαι καλοῦνται *ἰδέαι*· ἡ ἐπιπλάζουσα ἐπὶ τῶν στίχων βλακεία λαμβάνει τύπον μεγαλοφυΐας· καὶ ὅταν τὸ νευρικὸν ῥευστὸν ὅπερ ἐστερεοποιήθη ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐξαντλῆται καὶ δίδεται τέλος—δι' αὐτὸν τὸ λόγον ὄχι διότι λογικῶς τελειόνει ἡ ὑπόθεσις—εἰς τὸ ποίημα, τότε νομίζεται ἔγκλημα *πᾶσα διόρθωσις* τοῦ ποιήματος. Κατόπιν αὐτὰ τὰ προπλάσματα ἢ πρωτοπλάσματα, τὰ ἀγενῆ αὐτάζωφυτα μαλάκια, τὰ πρῶτα τῆς ὀργανικῆς δημιουργίας στοιχεῖα, παρουσιάζονται εἰς τὸ κοινὸν ὡς

ποιήματα καὶ εἰσβάλλουσιν ἐντὸς τῆς κοινῆς γνώμης ὡς τοιαῦτα διὰ τοῦ μορφασμοῦ, τοῦ ἀγρίου βλέμματος, ἀνεστραμμένης κεφαλῆς, ἀτάκτου κόμης καὶ ῥυπαρῶν ἐνίοτε ἐνδυμάτων, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῆς ἀμαθείας τῆς ταλαιπώρου κοινῆς γνώμης.

Τούτων ὅλων οὔτε τὸ ἑκατοστὸν δὲν λέγεται διὰ τὸν κ. Στρατήγην· διότι τὸν γνωρίζομεν· δυνατὸν ἐνῷ σᾶς ὁμιλῇ νὰ τινάσσῃ ὀλίγον τὴν κόμην του, ἀλλ' ὅταν γράφῃ τὸ πολὺ πολὺ δυνατὸν νὰ τὴν βρέχῃ, ἀπὸ τὰ μαλλιά του ὅμως δὲν ζητεῖ νὰ καταιβάσῃ παίσνια.

Οὐχ' ἧττον τὸν ἐπηρέασεν ὁ ῥομαντισμὸς κατὰ τοσοῦτον, ὥστε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ τῆς συνηθείας τοῦ ἐπεξεργάζεσθαι, τοῦ λεπτουργεῖν, τοῦ γλύφειν τὸ ποίημά του. Ἡ ποίησις εἶναι ὡς ἡ γλυπτική, ὡς ἡ ζωγραφική, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἐγχειρογραφία. Εἰσέλθετε, κύριοι ἱεροφάνται τῆς ποιήσεως, εἰς σπουδαστήριον ζωγράφου, εἰς ἐργοστάσιον γλύπτου καὶ κατορθώσατε νὰ ἐννοήσητε πόσους κόπους καταβάλλει ὄχι διὰ τὴν σύλληψιν τῆς εἰκόνος ἢ τοῦ ἀγάλματος, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τὴν τελειοποίησιν αὐτοῦ ἢ ἐκείνης.

Ἐν μέσῳ τῶν ἀτελειῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀπροσεξιῶν ἀποκαλύπτομεν τόσην ζωὰν ποίησιν ὡς ἐν σκοτεινῷ μοναχῶν ὑπογείῳ εὑρίσκομεν χρυσῆν chartreuse δομινικανῶν ἢ *δάκρυα τοῦ Χριστοῦ*. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς ἔκαμε, καίτοι ἀργὰ νὰ μὴν ἀφήσωμεν ἀπαρατήρητον τὴν λυρικὴν αὐτὴν συλλογήν, παρὰ τὴν ἀσύγγνωστον ἀποστεξίαν τοῦ λοιποῦ τύπου.

—

Ὁ κ. *Στρατήγης* διακρίνεται εἰς πολλὰ τῶν ποιημάτων του ἐπὶ πλούτῳ πρωτοτυπίας, καὶ μᾶλλον περὶ τὰς ἰδέας ἢ τὴν λέξιν, περὶ τὸ πνεῦμα ἢ περὶ τὸ ἔνδυμα τῆς ποιήσεως. Οὕτως εἰς τὴν *Παννυχίδα* του ἀνακαλύπτομεν φλέβα ἀληθινὴν Μυσσέ. Αἱ δύο στροφαὶ, τὰς ὁποίας ἀναδημοσιεύομεν ἐνταῦθα, ἂς ὁμιλήσωσιν ἀνθ' ἡμῶν:

Πρόκειται περὶ παννυχίδος παρὰ φίλῃ του. Ἡ πρώτη στροφὴ περιγράφει τόσον καλὰ τὸ δωμάτιόν της:

Ὦ! πόσον εἴμεθα καλὰ εἰς τὸ μικρὸν κλωβίον!
Ἐδῶ δύο καθίσματα, παρέκει εἷς καθρέπτης
—Ἡ μόνη πολυτέλεια—μικρὸν ἐκεῖ κηρίον!
Μὰ τὸν θεὸν οὐδέποτε θὰ ἔμβῃ ἐκεῖ κλέπτης!
Ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς μικρᾶς παρθένος κρεμαμένη,
Καὶ ἀνθοδέσμη ἐπ' αὐτῆς ἐξ ἴων μαραμμένη.

Καὶ ἡ τελευταία τόσον καλὰ τὸ *ξημέρωμα* τῆς παννυχίδος:

Προσεπαθήσαμεν ὁμοῦ νὰ εὕρωμεν φωσφόρα!
Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν. . . . Κ' ἴδοὺ ἐν τῇ σκοτίᾳ!
—Τὰ ὄμματα; Ὄχι!—Οὔτ' ἐγώ.—Καὶ τί θὰ κάμω τώρα;
Ἂς περιμείνωμεν λοιπὸν νὰ ἔλθῃ ἡ πρωΐα.—
. . . . . .
Ἀνέτειλε· καὶ ἄφησα φαιδρὸς τὸν ἄγγελόν μου,
Τὰ φώσφορα εὑρέθησαν εἰς τὸ θυλάκιόν μου.

Λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα ὡρισμένως νὰ ἀναφέρωμεν ἄλλο ποίημά του, ἀλλὰ καταλήγομεν τὴν κρίσιν ἡμῶν γράφοντες ὅτι εἰς ὅλα του τὰ ποιήματα ὑπάρχει τὸ κάτι τι ποὺ Σενιέρου, καὶ πολὺ μάλιστα κάτι τι, χυμένον ἐδῶ εἰς μίαν στροφὴν, ἐκεῖ εἰς ἕνα στίχον, εἰς μίαν ἐπῳδὸν, εἰς μίαν ἰδέαν, εἰς ἕνα γέλωτα, εἰς μέθυ, εἰς ἔκφρασιν, εἰς εἰκόνα.

Ἰδοὺ τὸ μόνον λάθος τοῦ κ. Στρατήγη: **Ἔσπευσε** νὰ ἐκδώσῃ τὴν συλλογήν του.

Καλιβάν.

—

ΕΜΠΡΟΣ! Σ' ΤΟΝ ΙΛΙΣΣΟΝ!

Ἐμπρὸς μὲ βήματα ἀργὰ 'στοῦ Ἰλισσοῦ τοὺς κήπους
Γυναῖκες, ἄνδρες, γέροντες καὶ νέοι καὶ παιδιὰ,
Ν' ἀκούσετε λογῆς λογῆς φωναῖς, τραγούδια, κτύπους,
Καὶ νὰ περάσετε ἐκεῖ μὲ γέλοια τὴ βραδυά.
Ἐκεῖ ζουρνάδες, πίφερα, λαγοῦτα καὶ κλαρῖνα,
Μοῦτρα πολλὰ, διάφορα καὶ κάθε μιᾶς φυλῆς,
Ἐκεῖ γλεντᾷ χωρὶς λεπτὸ ὁ κάθε *σεβνταλῆς*,
Ἀξέννοιαστος 'στῆς συμφορᾶς, στὴ φτώχια καὶ στὴν πεῖνα.

—

Τί Γερμανίδες σοβαρᾶς, τί ἄγριαις Φραντζέζαις,
Μὰ τί *μενσρε* ὑψηλὸ, τί θεῖος ἀμανές!
Ἐκεῖ ἐμαζευτήκανε ἀκόμη κι' Οὐγγαρέζαις,
Κι' ἀπὸ φυλαῖς ἐγέμισε ὁ κάθε καφενές.
Τώρα κανεὶς 'μπορεῖ νὰ 'πῇ, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ,
Αἱ σχέσεις τῆς πάτρίδος μας πῶς τούτη τὴ φορὰ
Μεθ' ὅλων τῶν Δυνάμεων πηγαίνουν μιὰ χαρὰ,
Καὶ νὰ σηκώνῃ ἀψηλὰ μὲ θάρρος τὸ κεφάλι.

—

Ἐμάθανε πῶς γρήγορα θὰ γίνουμε μεγάλοι,
Καὶ πῶς θὰ εὕρουν ἄφθονο μέσ' στοὺς Ρωμηοὺς παρᾶ,
Καὶ νά! ἀμέσως 'Ιταλοί, 'Εγγλέζοι, Οὔγγροι, Γάλλοι,
'Σ τὰ κλασικά μας χώματα πηδῆσαν μὲ φτερά,
Ἦλθαν κι' αὐτοὶ νὰ φᾶν ψωμὶ ἀπ' τὰ πολλά μας πλούτη,
Κι' ἐνῷ ἐμεῖς ἐβγήκαμε παντοῦ 'στὴ ζητιανιά,
Μέσ' 'στῶν κλεινῶν μας 'Αθηνῶν τὴν κάθε μιὰ γωνιὰ
Βλέπεις μὲ χέρι ἀνοικτὸ τὸν ζήτουλα Χουντούτη.

—

Ἐμεῖς ζητοῦμε ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἀπὸ μᾶς ἐκεῖνοι,
Ἐμεῖς τοὺς λέμε «Δόστε μας τὴν πατρική μας γῆ,»
Καὶ ὁ Χουντούτης εἰς ἐμᾶς τὸ χέρι του προτείνει,
Καὶ μᾶς φωνάζει «Δόστε μου παράδες καὶ φαγί.»
Ζητιάν' αὐτοί, ζητιάνοι ἐμεῖς... περίφημα! ὡραῖα!
Λοιπὸν γλεντᾶτε, Ἕλληνες, κοντὰ 'στὸν Ἰλισσό,
Κι' ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἄργυρο μᾶς φέρνει καὶ χρυσὸ
Καὶ ὁ Παπαρρηγόπουλος ὁ φίλος κι' ἡ παρέα.

Souris.

ΑΠΟΛΛΩΝ—ΟΡΦΕΥΣ

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὁ κ. Ἀλεξιάδης μᾶς προσφέρει δύο νέα δράματα, τὴν Φροσύνην τοῦ κ. Βερναρδάκη καὶ τὴν Ἐλισσάβετ τοῦ Γιακομέττι.

Τὸ πρῶτον ἄλλοτε εἶχεν ἐνθουσιάσει τὸ κοινόν, ἐκ τῶν ἠθοποιῶν δὲ μόνον ἐξαρτᾶται νὰ τὸ ἐνθουσιάσῃ καὶ πάλιν.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα δὶς κατὰ συνέχειαν ἀνεβιβάσθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς αἱ *Δύο Ὀρφαναί*. Εἶναι τόσον δραματικόν τὸ δρᾶμα αὐτὸ ἐν Ἀθήναις, ὥστε περιττὸν νὰ γραφῇ τι περὶ αὐτοῦ.

Γενικὴ ἐπιτυχία. Ἀξία ἰδιαιτέρας μνείας εἶναι ἡ κ. Κοτοπούλη. Παίζει λαμπρά, λαμπρά, λαμπρά.

Εἰς μίαν σκηνήν, καθ' ἣν δεικνύει ὅλην τὴν κακίαν της ὡς Φροσὰρ καὶ ὅλην τὴν τέχνην της ὡς ἠθοποιός ἄκουσα δύο συγχρόνως ἐπιφωνήσεις:

— Τί διάβολος ! . . .

— Τί Θεός ! . . .

—

Ἦλθον, ἀπῆλθον.

Ὅτε ἐπεσκέφθην τὸ πρῶτον τὸν Ὀρφέα ἠδυνάμην νὰ συνοψίσω τὰς ἐντυπώσεις μου εἰς τὰς δύο αὐτὰς λέξεις ὑπερακοντίζων καὶ αὐτὸν τὸν Καίσαρα ἐν συντομίᾳ, διότι ὁμολογῶ ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, δὲν κατώρθωσα καὶ νὰ ἴδω στηκωθεὶς ἐκ τοῦ καθίσματός μου πρὶν καθίσω διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους καὶ τοὺς ξέρετε καὶ τοὺς ξέρομε.

Ἐν τούτοις ἡ πρός τινας τῶν ἠθοποιῶν συμπάθεια μου ὑπερίσχυσε τὴν κατὰ τοῦ θεάτρου ἀποστροφήν μου καὶ ἀπεφάσισα νὰ πειραθῶ καὶ δεύτερον τὸ τόλμημα.

Τώρα δύναμαι νὰ συμπληρώσω τὴν ἐπιστολήν μου.

Ἦλθον εἶδον, ἀπῆλθον.

Εἶδον . . . . Ἐν πρώτοις κονιορτὸν ἄφθονον καὶ πεύκας ξηρὰς καὶ κᾆπον *ἄκηπον* καὶ ἐννόησα τότε διατί ἡ *Ἀράχνη* σου ἔχει τόσην συμπάθειαν πρὸς τὸν Ὀρφέα. Βεβαίως αἱ *Ἀράχναι* δὲν δύνανται νὰ εὕρουν καταλληλότερον τόπον διὰ νὰ ὑφαίνουν τοὺς ἱστούς των καὶ τοὺς ἔρωτάς των.

Ἔπειτα εἶδον τὴν Ξενοδόχον τοῦ Γολδόνη, ἔργον ἄνευ πλοκῆς καὶ ὅμως περίπλοκον. Εἶχε καλὰς σκηνὰς καὶ πολλαχοῦ ἐπροκάλεσε γέλωτας.

Οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιξαν καλά, ὁ Νικηφόρος ἐτραγούδησε καλλίτερα, ἡ ξενοδόχος Σοφία ἐσιδέρωσε ἀκόμα καλλίτερα καὶ ὁ πελάτης της Ταβουλάρης ἔφαγε θεϊκά.

Ἔπειτα εἶδον τὸν καπνοδοχοκαθαριστήν. Κατ' ἀρχὰς ὁ Νικηφόρος ἔρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ φορεῖ φορέματα πρίγκηπος, ἔπειτα βλέπω καὶ ἔρχεται ἐξαφνα ἡ Λασσάλ καὶ ᾄλλει :

«Je ne sais comment ca se fit . . .»

Ἔμεινα μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Ἡ Λασσὰλ τί ζητοῦσε ; Περίεργον. Σὲ λίγο νὰ καὶ ξερωτρώνει καὶ ὁ Pontsablè καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ: Oh ! ma tête. Oh ! ma tête. Μοῦ ἤρχετο νὰ τὰ χάσω.

Ἐξαφνα ὅλα αὐτὰ διαδέχονται κάτι κρότοι καὶ φρα φοβερά. Κυττάζω καὶ βλέπω πάλιν τὸν Νικηφόρον ἐπὶ τῆς σκηνῆς χαιρετῶντα τοὺς θεατάς.

. . . . Εἶχα κοιμηθῆ καὶ . . . . ὀνειρευθῆ.

Νίκος.

ΣΗΜ. Ἡ θεατρικὴ αὐτὴ ἐπιθεώρησις γραφεῖσα διὰ τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης ἔμεινεν ἕνεκα πλησμονῆς ὕλης.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Πρωΐα.

Τὸ πρῶτον διαφοράκι γεγραμμένον suis generis καὶ ἀπευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Τριαρχίας (=τριανδρίας) κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑξαρχίας καὶ sans-culotte. Ποικίλα.

Τηλέγραφος.

Ἓν ἄρθρον στερεότυπον κατὰ τῶν προδοτῶν τοῦ Ἔθνους Τρικούπη καὶ Σας. *Ἐξωτερικαὶ εἰδήσεις* καὶ τὰ Πρακτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων τοῦ 1879.

Ἐφημερίς.

Θερμομετρικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν κυνικῶν καυμάτων καὶ Εἰδοποιήσεις.

Στοά.

Ἀναγραφὴ τῶν *Δωρεῶν τῆς Στοᾶς*.

Νέαι ἰδέαι.

Ἡ καλύβη τοῦ χωρικοῦ, αἱ λαϊκαὶ ἐλευθερίαι, οἱ καταστροφεῖς, τὸ ῥεῦμα, ἡ ἐκδίκησις, οἱ νέοι ἄνθρωποι κτλ. κτλ.

Ελευθερία.

Ἰδιαίτεραι πληροφορίαι, χρηματιστικὸν δελτίον, θερμοκρασία καὶ δελτίον θνησιμότητος.

Ἑστία.

Πανομοιότυπα σφραγίδων καὶ *ὑπογραφῶν*. Γνῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

καὶ Συμβουλαὶ διὰ τὸ Γάνωμα, διὰ τοὺς Γαμβροὺς, διὰ τὰ Ἀγγούρια, διὰ τοὺς Πνιγομένους κτλ. κτλ.

Κοινὰ περιεχόμενα.

Ξαναβρασμέναι εἰδήσεις, ὡς τὰ φαγητὰ τῶν Ἀθηναϊκῶν Ξενοδοχείων, Θεατρικαὶ ἐπιθεωρήσεις ὄζουσαι. . . . Καταχωρήσεις προξενούμεναι ὑπὸ τοῦ Ποιν. Νόμου καὶ τακτικὴ ἀντιγραφὴ τῶν ἐφημερίδων τῆς Τεργέστης καὶ Κωνσταντινουπόλεως, ἴδιοι τὰ κοινὰ περιεχόμενα ὅλων τῶν Ἐφημερίδων.

Δξών.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἕνας χαβγιαροχανίτης συμβουλεύεται τὸν ἰατρόν του:

— Ἡ πυρετώδης αὐτὴ ζωή, ποῦ περνᾷς, σὲ καταστρέφει. Ἂν ἕνα ἀκόμα χρόνο ἐξακολουθήσῃς, θὰ πεθάνῃς.

— Ἄ ! ἂν ἤμουν βέβαιος, τὶ λαμπρὰ ἐπιχείρησις ! . . . Θὰ ἀσφάλιζα τὴ ζωή μου ἕνα ἑκατομμύριο.

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ τοῦ ΜΗ «ΧΑΝΕΣΑΙ»

Β'. | 29 Ἰουνίου 1880. | Β'.

Η ΚΑΤΣΙΚΑ

ΤΟΥ ΚΥΡ ΣΙΓΓΟΥΝΗ

(Κατὰ Alphonse Daudet).

Ὁ κὺρ Σιγγούνης ἦτανε πάντα ἄτυχος μὲ τὶς κατσίκαις του.

Ὅλαις τὶς ἔχανε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο : μιὰ ἔμορφη αὐγὴ ἔκοβαν τὸ σκοινί τους, 'πήγαιναν 'στὸ βουνὸ κ' ἐκεῖ πάνω τὶς ἔτρωγε ὁ λύκος. Μήτε τὰ χάδια τοῦ ἀφέντη τους, μήτε τοῦ λύκου ὁ φόβος τὶς ἐμπόδιζε. Ἦταν φαίνεται κατσίκαις ἀνεξάρτητες καὶ ἤθελαν μὲ κάθε θυσία τὸν ἀνοιχτὸ ἀέρα καὶ τὴν ἐλευθερία.

Ὁ καλός σας κὺρ Σιγγούνης δὲν καταλάβαινε τὸ φυσικό τους καὶ ἦτανε σὲ μεγάλη ἀπορία. Ἔλεγε: «Τέλειωσε, ἡ κατσίκαις στενοχωριοῦνται 'ς τὸ σπίτι μου, δὲν θὰ κρατήσω περιὰ οὔτε μία.»

Δὲν ἔβαλε ὅμως γνῶσι, κ' ἀφοῦ ἔχασε ἕξη κατσίκαις μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀγόρασε κ' ἄλλη 'πάλι, μοναχὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐπρόσεξε νὰ τὴν πάρῃ πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ συνειθίσῃ καλλίτερα νὰ μένῃ 'ς τὸ σπίτι.

Ἄ, τί ἔμορφη ποῦ ἦταν ἡ κατσικίτσα τοῦ κὺρ Σιγγούνη! Τί ἔμορφη ποῦ ἦταν μὲ τὰ γλυκά της ματάκια, μὲ τὸ γενάκι της, 'σὰν ὑπολοχαγὸς, μὲ τὰ μαῦρά της καὶ γυαλιστερὰ παπούτσια, μὲ τὰ ἀραδωτά της κέρατα, καὶ τὸ ἄσπρο ἐπανωφόρι ποῦ τῆς ἔκαναν τὰ μακρυὰ μαλλιά της· ἦταν τόσο νόστιμη, 'σὰν τὸ κατσικάκι τῆς Ἐσμεράλδας,—καὶ ἔπειτα ἥμερη, χαδιάρικη, ἄφινε νὰ τὴν ἀρμέγουν χωρὶς νὰ κουνιέται, χωρὶς νὰ βάζῃ τὸ ποδάρι της μέσα 'ς τὴ γαβάθα.

Ὁ κὺρ Σιγγούνης εἶχε 'πίσω ἀπ' τὸ σπίτι του μιὰ φράκτη ἀπ' ἀγκάθια. Ἐκεῖ ἔβαλε τὴν καινούργια ὑ π ό τ ρ ο φ ο.

Τὴν ἔδεσε 'ς ἕνα παλοῦκι 'ς τὸ πιὸ ἔμορφο μέρος, ἀφοῦ φρόντισε νὰ τῆς ἀφήσῃ πολὺ σκοινί, καὶ κάποτε κάποτε ἤρχουνταν κ' ἔβλεπε ἂν ἦταν καλά. Ἡ κατσίκα ἦτον πολὺ εὐτυχισμένη καὶ 'ξεδιάλεγε τὸ χορτάρι μὲ τέτοια ὄρεξι, ποῦ ὁ κὺρ Σιγγούνης 'πήγαινε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴ χαρά του : «Τέλος πάντων, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του ὁ κακομοίρης, νὰ μιὰ ποῦ δὲν στενοχωριέται 'ς τὸ σπίτι μου !» Ὁ κὺρ Σιγγούνης ὅμως εἶχε λάθος· ἡ κατσίκα του ἐπλήττε.

—

Μιὰ 'μέρα εἶπε μέσα της κυττάζοντας τὸ βουνό :

«Τί ὡραῖα ποῦ θἄναι ἐκεῖ πάνω. Τί χαρὰ νὰ χοροπηδᾷ κανεὶς μέσα 'ς τὰ ῥ ε ί κ ι α, χωρὶς αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο σκοινί, ποῦ γδέρνει τὸ λαιμό .... Εἶνε καλὸ γιὰ ἕναν γάϊδαρο, γιὰ ἕνα βώδι νὰ βόσκῃ κλεισμένο .... 'Σταὶς κατσίκαις πρέπουν τἀνοιχτά !»

'Από 'κείνη τὴν ὥραν τὸ χόρτο τῆς φαίνουνταν ἄνοστο. Ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Ἐλίγνεψε καὶ τὸ γάλα της ἐλιγόστεψε. Ἦτον ἀξιολύπητο πρᾶμα νὰ τὴ βλέπῃς ὅλη τὴν ἡμέρα νὰ τραβιέται ἀπὸ τὸ σκοινί της μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο κατὰ τὸ βουνό, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ ῥουθούνια καὶ νὰ φωνάζῃ λυπητερά : Μ έ ! . . . .

Ὁ κὺρ Σιγγούνης ἔβλεπε πῶς κάτι εἶχε ἡ κατσίκα του μὰ δὲν ἤξερε τί . . . Ἕνα πρωῒ ὅμως ὅταν τέλειωσε τὸ ἄρμεγμα, ἡ κατσίκα γυρνᾷ καὶ τοῦ λέει ς'τὴ χωριάτικη γλῶσά της.

«Γιὰ νὰ σοῦ 'ποῦ, ἀφέντη Σιγγούνη, ἔπληξα μαζῆ σου. Ἄσε με νὰ πάω 'ς τὸ βουνό.

— Ὤ, θεέ μου ! . . . κι' αὐτὴ ἀκόμα !» ἐφώναξε ὁ κὺρ Σιγγούνης 'ξαφνισμένος καὶ ἡ γαβάθα τοῦ ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια. . . Ἔπειτα 'κάθησε κοντά 'ς τὴν κατσίκα του.

«— Τί, 'Ασπροῦλα, θὲς νὰ μ' ἀφήσῃς ;»

Ἡ 'Ασπροῦλα ἀπεκρίθηκε :

«Ναί, ἀφέντη Σιγγούνη !

— Μήπως δὲν ἔχεις χορτάρι ἐδῶ μέσα;

— Ὤ, ὄχι, ἀφέντη Σιγγούνη !

— Θὰ ἦσαι δεμένο πολὺ κοντά, θὲς νὰ μακρύνω τὸ σκοινί ;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀφέντη Συγγούνη.

— Αἴ, τότε τί σοῦ λείπει ; τί θέλεις ;

— Θέλω νὰ πάω 'ς τὸ βουνό, ἀφέντη Σιγγούνη.

— Μὰ δὲν ξέρεις, δυστυχισμένη, πῶς εἶνε ὁ λύκος 'ς τὸ βουνό . . . τί θὰ κάνῃς 'σὰν ἔρθη ;

— Θὰ τὸν κουτουλήσω, ἀφέντη Σιγγούνη.

— Τὰ κέρατά σου εἶνε παιγνιδάκια γιὰ τὸ λύκο. Μοῦ ἔχει φάει κατσίκαις μὲ πεῖρ μεγάλα κέρατα ἀπ' τὰ 'δικά σου . . . ξέρεις πολὺ καλὰ τὴν καϋμένη τὴ γρηὰ Κοκκίνα ποῦ ἦταν ἐδῶ πέρυσι, μιὰ ἀρχοντοκατσίκα δυνατὴ καὶ κακιὰ 'σὰν τράγος. 'Πολέμησε μὲ τὸ λύκο ὅλη τὴ νύχτα.... καὶ τὸ πρωῒ ὁ λύκος τὴν ἔφαγε.

— Κακομοίρα Κοκκίνα ! Δὲν περάζει, ἀφέντη Σιγγούνη, ἄσε με νὰ πάω 'ς τὸ βουνό.

— Κύρι' ἐλέησον ! εἶπε ὁ κὺρ Σιγγούνης . . . μὰ τί ἔχουν κάνει λοιπὸν 'ς τὶς κατσίκαις μου ; Νὰ μιὰ ἀκόμα, ποῦ θὰ μοῦ τὴ φάῃ ὁ λύκος . . , Αἴ καλά, ὄχι . . . θὰ σὲ γλυτώσω καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς, μαϊμοῦ! Καὶ γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ κόψῃς τὸ σκοινί, θὰ σὲ κλείσω μεσ' 'ς τὸ σταῦλο καὶ θὰ μένῃς παντοτεινὰ ἐκεῖ.

Καὶ ὁ κὺρ Σιγγούνης χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔφερε τὴν κατσίκα μέσα 'ς ἕνα σκοτεινὸ σταῦλο κ' ἐκλείδωσε καλὰ τὴν θύραν Εἶχε ὅμως ξεχάσει ὁ δύστυχος τὸ παράθυρο καὶ μόλις γύρισε τὴ ῥάχη, ἡ μικροῦλα τό 'στριψε.

—

Ὅταν ἔφτασε 'ς τὸ βουνὸ ἡ ἄσπρη κατσίκα ὅλοι ἐξετρελλάθηκαν. Ποτὲ τὰ γέρικα ἔλατα δὲν εἶχαν ἰδεῖ τέτοιο ἔμορφο πρᾶμα. Τὴν ὑποδέχθηκαν 'σὰν μιὰ μικρὴ βασίλισσα. Ἡ καστανιαὶς χαμήλωναν ὡς τὴ γῆ γιὰ νὰ τὴν χαϊδέψουν

μὲ τὰ κλαρίά τους. Τὰ χρυσᾶ σπάρτα ἄνοιγαν ὅταν 'περνοῦσε κ' ἐμοσχομύριζαν ὅσω μποροῦσαν. Ὅλο τὸ βουνὸ εἶχε πανηγύρι.

Συλλογισθῆτε ἂν ἡ κατσίκα μας ἦταν εὐτυχισμένη. Οὔτε σκοινὶ πειά, οὔτε παλοῦκι... τίποτε δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ χοροπηδᾷ, νὰ βόσκῃ ὅπως τῆς ἀρέσει... Εἶχε χορτάρι ποῦ χώνουνταν ὡς τὰ κέρατα!... Καὶ τί χορτάρι! Νόστιμο, φιλό, χίλιων λογιῶν... ὄχι σὰν ἐκεῖνο τὸ παληόγρασίδι τοῦ κὺρ Σιγγούνη... Ἄμ λουλούδια;... Δάσος ὅλάκερο ἀπὸ λουλούδια!...

Ἡ ἄσπρη κατσίκα ἐκυλιοῦνταν μισομεθυσμένη 'ς τὴ γῆ κ' ἐγλυστροῦσε 'ς τὸν κατήφορο, μαζῆ μὲ τὰ πεσμένα φύλλα καὶ τὰ κάστανα... Ὕστερα μ' ἕνα πήδημα ἐσηκόνουνταν... Χόπ! Χόπ! Νά την! τρέχει μὲ τὸ κεράλι ἐμπρὸς μέσα ς' τὰ *τσαλιὰ*... πότε σὲ καμμιὰ κορφοῦλα, πότε σὲ καμμιὰ ῥεμματιά, ἐκεῖ πάνω, ἐκεῖ κάτω, παντοῦ... θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦταν 'ς τὸ βουνὸ δέκα κατσίκαις τοῦ κὺρ Σιγγούνη.

Τίποτε δὲν φοβοῦνταν ἡ Ἀσπρούλα! Καμμιὰ φορὰ ἔκανε νὰ περάσῃ κανένα μεγάλο ποτάμι μ' ἕνα πήδημα κ' ἐπιτσουλίζουνταν ἀπ' τὸν ἀφρό. Τότε ἐπήγαινε κ' ξαπλόνουνταν σὲ κανένα ἴσιο βράχο κ' ἐστέγνονε 'ς τὸν ἥλιο... Κάποτε ἐνῷ περιπατοῦσε σὲ μιὰ κορφοῦλα μ' ἕνα κλωνάρι 'ς τὸ στόμα ἐκύτταζε ἐκεῖ κάτω κάτω 'ς τὸ κάμποτὸ σπίτι τοῦ κὺρ Σιγγούνη μὲ τὴν φράκτη καὶ 'ξεκαρδίστηκε ἀπ' τὰ γέλοια!

—«Τί μικρούτσικο! πῶς μποροῦσε καὶ ζοῦσε ἐκεῖ μέσα!!»

Τὸ κακομοιράκι! Ἦταν 'ψηλὰ, 'ψηλὰ ἀναθασμένο κ' ἐνώμιζε πῶς ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ κάτω ἦταν δικός του!...

Τέλος πάντων αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦτο πολὺ καλὴ γιὰ τὴν κατσίκα τοῦ κὺρ Σιγγούνη. Κατὰ τὸ μεσημέρι ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πέφτει μέσα 'ς ἕνα κοπάδι ἀγριοκάτσικα, ποῦ ἑτοιμάζουνταν νὰ κοκκαλίσουν μιὰ ἀγριοκληματαριά. Ἡ μικροῦλα μὲ τ' ἄσπρο φουστανάκι τους παραάρεσε. Τῆς ἔδωκαν τὴν καλλίτερη θέσι 'ς τὴν κληματαριὰ καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐφέρθηκαν μὲ πολλὴ εὐγένεια... Φαίνεται ὅμως πῶς ἕνα μικρὸ ἀγριοκάτσικο μὲ μαῦρο μαλλὶ εἶχε τὴν καλὴ τύχη ν' ἀρέσῃ τῆς Ἀσπρούλας. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐχάθηκαν μέσα 'ς τὸ δάσος ἕνα δυὸ ὥραις...

Ἂν θέλετε νὰ μάθετε τί εἶπαν, πηγαίνετε νὰ ῥωτήσητε τὶς φλύαραις βρύσες ποῦ τρέχουν καὶ χάνονται μέσα 'ς τὸ βοῦρλο...

—

Ἔξαφνα ὁ ἄνεμος ἐδυνάμωσε... Τὸ βουνὸ ἔγεινε *μενεξελῆ*· ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ... «Τόρα!» εἶπε ἡ κατσίκα κ' ἐστάθηκε δειλιασμένη....

Κάτω οἱ κάμποι ἀρχισαν νὰ σκοτεινιάζουν. Ἡ φράκτη τοῦ κὺρ Συγγούνη ἐχάθηκε καὶ ἀπὸ τὸ σπιτάκι του δὲν ἐφαίνουνταν παρὰ ἡ σκεπὴ μὲ 'λίγον καπνό. Ἄκουσε τὰ κουδούνια ἑνὸς κοπαδιοῦ ποῦ 'γύριζε 'στὴ στάνη κ' ἔννοιωσε 'λίγη λύπη 'ς τὴν καρδιά... Ἕνα νυχτοπούλι τὴν ἄγγιξε μὲ τὰ φτερά του περνῶντας. Ἀνατρίχιασε... Ἔπειτα ἀκούστηκε μιὰ φωνάρα ἀπ' τὸ βουνό:

«Οὔ! οὔ!»

Συλλογίσθηκε τὸ λύκο· ὅλη τὴν ἡμέραν ἡ τρελλὴ δὲν τὸν εἶχε θυμηθῆ....

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ *τρουμπέττα* ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω. Ἦταν ὁ καλός μας κὺρ Συγγούνης ποῦ πολεμοῦσε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ τὴ σώσῃ.

«Οὔ! οὔ!» ἔκανε ὁ λύκος.

«Γύρνα! γύρνα!» ἐφώναζε ἡ *τρουμπέττα*.

Τῆς Ἀσπρούλας τῆς τραβοῦσ' ἡ καρδιὰ νὰ γυρίσῃ, μὰ ὅταν θυμήθηκε πάλι τὸ παλοῦκι, τὸ σκοινί, τὴ φράκτη, ἐσυλλογίσθηκε πῶς τόρα πειὰ δὲν θὰ 'μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τέτοια ζωὴ καὶ πῶς καλλίτερα ἦταν νὰ μείνῃ.

Ἡ *τρουμπέττα* δὲν ἀκούουνταν πειά...

Ἡ κατσίκα τότε ἄκουσε ἀπὸ 'πίσω της τὰ φύλλα νὰ τρίζουν. Ἐβύρισε καὶ εἶδε μέσ' τὰ μισοσκοτεινὰ δυὸ αὐτιὰ κοντὰ καὶ ὀλόρθα μαζῆ μὲ δυὸ γυαλιστερὰ μάτια...

Ἦταν ὁ λύκος...

—

Μεγάλος, μεγάλος, ἀσάλευτος, καθισμένος 'ς τὰ πισινά του ποδάρια, ἦταν ἐκεῖ... κ' ἐκύτταζε τὴν κατσικίτσα μὲ ὄρεξι. Ἐπειδὴ ὅμως ἤξερε πῶ δὲν θὰ τοῦ ἐγλύτωνε, ὁ λύκος δὲν ἐβιάζουνταν· μοναχὰ ὅταν αὐτὴ γύρισε, ἄρχισε νὰ γελᾷ μὲ κακία: «Χά! χά! ἡ κατσικίτσα τοῦ κὺρ Σιγγούνη!» Καὶ ἔγλυφε τὶς χειλάραις του μὲ τὴν μεγάλη του κόκκινη γλῶσσα.

Ἡ Ἀσπρούλα ἐκατάλαβε πῶς ἦτον χαμένη... Γιὰ μιὰ στιγμὴ θυμήθηκε τὴν ἱστορία τῆς γρηᾶς Κοκκίνας, ποῦ πολέμησε ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ φαγωθῇ τὸ πρωὶ καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦ της πῶς θὰ ἦταν καλλίτερα ν' ἀφήσῃ νὰ τὴν φάῃ εὐθὺς ὁ λύκος· ὕστερα ὅμως, μετάνοιωσε καὶ ἄρχισε νὰ φυλάγεται μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ τὰ κέρατα ἐμπρός, σὰν *παλληκαροῦ* κατσίκα ποῦ ἦταν... ὄχι πῶς εἶχε ἐλπίδα νὰ σκοτώσῃ τὸν λύκο — ἡ κατσίκαις ποτὲ δὲν σκοτόνουν λύκους—μὰ μοναχὰ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θὰ μποροῦσε νὰ βαστάξῃ 'σὰν τὴν Κοκκίνα...

Τότε τὸ θεριὸ 'τράβηξε κατ' ἐπάνω της, καὶ τὰ κερατάκια 'μπῆκαν 'ς τὸ χορό.

Ἄ! τὸ γενναῖο κατσικάκι, πῶς πολεμοῦσε! Περισσότερο ἀπὸ δέκα φοραὶς, δὲν σᾶς λέω ψέμματα, ἔκανε τὸ λύκο νὰ γυρίσῃ 'πίσω γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή. Ἄμα 'τύχαινε τέτοια εὐκαιρία, ἡ λαίμαργη ἅρπαζε λίγο ἀπ' τ' ἀγαπημένο της χορτάρι, ἔπειτα ξανάρχιζε τὴ μάχη μὲ γεμάτο τὸ στόμα. Αὐτὴ ἡ ἱστορία 'βάσταξε ὅλη τὴ νύχτα. Καμμιὰ φορὰ ἡ κατσίκα ποῦ κὺρ Σιγγούνη γύριζε καὶ κύτταζε παστέρια ποῦ 'χόρευαν 'ς τὸν οὐρανὸ κ' ἔλεγε μέσα της: «Ὤ, νὰ βαστοῦσα ὡς τὴν αὐγή...»

Ἕνα ἕνα τ' ἀστέρια ἐσβύστηκαν...

Ἡ Ἀσπρούλα ἔδινε διπλᾶ κουτουλήματα, ὁ λύκος διπλαὶς δαγκανιαίς... Ἕνα χλωμὸ φῶς φάνηκε 'στὴν ἄκρη τοὐρανοῦ... Ἡ φωνὴ ἑνὸς βραχνοπετεινοῦ ἀκούστηκε ἀπὸ κάποιο μακρυνὸ σπίτι... «Αὖ! πειὰ!» εἶπε τὸ δύστυχο ζῶο, ποῦ δὲν πρόσμενε παρὰ τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ 'πεθάνῃ, καὶ ξαπλώθηκε 'στὴ γῆ μὲ τὴν ὡραία της ἄσπρη γοῦνα κατακαλερωμένη ἀπ' τὸ αἷμα...

Τότε ὁ λύκος 'χύθηκε 'στὴν κατσικίτσα καὶ τὴν ἔφαγε.

Ἀράχνη.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΥΑΛΟ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑΣ

Εἰδοποιεῖ, ὅτι

Οἱ ναῦλοι τοῦ Ἀργολικοῦ Κόλπου ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς·

			Θέσεις Α'.	Β'.	Γ'.
Ἀπὸ Πειραιῶς μέχρις	Αἰγίνης	Δρ.	5	4	2
» » »	Πόρου	»	6	5	2
» » »	Ὕδρας	»	9	6	3
» » »	Σπετσῶν	»	10	8	4
» » »	Πορτοχελίου	»	10	8	
» » »	Ἄστρους	»	16	12	6
» » »	Ναυπλίου	»	16	12	6

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

Τὸ **ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 61** πλούσιον ἐμπορικὸν τοῦ κυρίου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΕΚΟΥ

ἐκόμισεν ἰσχάτως ἐξ Εὐρώπης ψιαθίνους **πίλους** κομψοὺς, ἐλαφροτάτους, ἐπιδεικτικοὺς ὡς ἀληθεῖς *παναμάδες* καὶ λίαν ἐφθηνούς, **σακάκια** θερινὰ δι' ἄνδρας κομψότατα, **φανέλλας** δροσερωτάτας, **ὑποκάμισα** λευκὰ καὶ χρωματισμένα, **τσουράπια, μπαστούνια, ὁμπρέλλας καὶ χίλια ἄλλα εἴδη** τὰ ὁποῖα γνωρίζει νὰ ἐκλέγῃ ἡ ἐξιδιασμένη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱκανότης τοῦ κ. **Χαραλάμπους Στέκου.**

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΦΘΗΝΑ.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν Λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομά των. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις ὅλα τὰ θέλγητρα τελείας καλονῆς, ὅταν.... τὴν ὀνομάσῃς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.

Ἀωμάτια καθαρὰ, Σινδόνια καθαρὰ, γλυκὸ νερὸ ἄφθονο.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΞΥΔΗ καὶ **ΛΕΩΝΙΔΑ ΔΑΝΙΗΛ.**

Ἀπὸ τῆς 6ης μετὰ μεσημβρίαν μέχρι μεσονυκτίου ὑπάρχει

TABLE D' HOTE

Συγκειμένη ἐκ τῶν ἑξῆς φαγητῶν:

Σούπας
Τριῶν φαγητῶν
Σαλάτας
Γλυκύσματος, τυροῦ τριῶν εἰδῶν
Ὀπωρικῶν τριῶν εἰδῶν, καὶ
Καφὲ

Ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατίθενται διάφορα ὀρεκτικὰ σαλατικὰ (hors d' œuvre), πλησίον δὲ τοῦ ὕδατος πάντοτε θὰ ὑπάρχῃ *Πάγος*.

Πάντες οἱ ἐγχώριοι καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ *Οἶνοι* καλλύνουσι τὴν λαμπρότητα τῶν γευμάτων.

Τιμὴ διὲκαστον ἄτομον τῆς TABLE D' HOTE ῥρ. **5.**

Ἴδοὺ ὁ κατάλογος καὶ αἱ τιμαὶ τῶν φαγητῶν τοῦ

RESTAURANT

Σοῦπα	20	Ντομάτες μὲ ἀρνὶ	70
Ζωμὸς	20	Φασόλια »	70
Ψάρι σάλσα σπανιόλα	80	Ντομάτες γεμισταῖς	60
» » ὀλλανδέζα	80	Ζαμπὸν	80
Μαγιονέζα	80	Ὀμελέτα	60
Ἀρνὶ σούβλας	90	Μακαρόνια σάλσα	25
» φούρνου	80	Πιλάφι σάλσα	30
Κοτολέτες Χόρτα	80	Σαλάται διάφοροι	30
Μοσχάρι φούρνου	90	Τυρὶ Ἐλβετίας	30
Δαμάλι ψητὸ	80	» Ἑλληνικὸν Παρνασσοῦ	25
Ροσμπὶφ πατάτες	80	Γλύκυσμα	40
Παπάκια ψητὰ	90	Σβίγγοι	50
Κοτόπουλα ψητὰ	90	**Οἶνος**	
Γαλόπουλα ψητὰ	90		
Καπαμάδες	70	Ρητινίτης ἢ φιάλη	20
Μπάμιες μὲ ἀρνὶ	70	Κέας »	40

Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ εἴδη τῶν τε ἐγχωρίων καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν *Οἴνων* ἐν φιάλαις ἰσφραγισμέναις μὲ τὰς τιμὰς ἑκάστου ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ καταλόγῳ τῷ ἀνηρτημένῳ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ξενοδοχείου.

PLUS DE DOS RONDS

BRETELLE AMERICANE
BREVETÉE

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΑΟΡΤΗΡ

Ὁ ἀορτὴρ οὗτος ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ σχήματος, νὰ ὠθῇ τὸ στῆθος πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ νὰ στηρίζῃ τὸ ἐσωφόριον.

1. Εὐρύνει τὸ στῆθος καὶ δίδει εἰς τοὺς πνεύμονας ἐλευθέραν ἀναπνοήν.
2. Κρατεῖ τοὺς ὤμους εὐθεῖς.
3. Ἀνακουφίζει τὴν ῥάχιν, τὰ πλευρὰ, καὶ τὰ κοιλιακὰ ὄργανα, ἀπαλλάσσων τοὺς ὤμους παντὸς βάρους τοῦ ἐσωφορίου.
4. Ἀνακουφίζει τὰς κοπώσεις, τὸν κάματον, καὶ δίδει νέαν ζωὴν εἰς τὰ φέροντα αὐτὸν ἄτομα.
5. Εἶναι ἀναμφισβητήτου ἀξίας εἰς τὰς προώρως ἀναπτυσσομένας νέας, καὶ δι' ἐκείνας αἵτινες σπουδάζουσιν.
6. Φορεῖται ἄνευ δυσκολίας τινὸς, καὶ φέρει εὐεξίαν εἰς τὸ ἄτομον ὅπερ κάμει χρῆσιν αὐτοῦ.

Ὁ ἀορτὴρ οὗτος ἔχει, ὡς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτοῦ σχήματος, τὸ πλεονέκτημα νὰ ὠθῇ τὸ στῆθος πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἡ ὁ κοινὸς ἀορτήρ.

1. Εὐρύνει τὸ στῆθος, καὶ δίδει εἰς τοὺς πνεύμονας ἐλευθέραν τὴν ἀναπνοήν.
2. Κρατεῖ τοὺς ὤμους εὐθεῖς.
3. Δὲν βλάπτει τὰ ἔμπροσθεν τοῦ ὑποκαμίσου.
4. Δὲν ὀλισθαίνει ἀπὸ τοὺς ὤμους.
5. Ἔλκει τὰ κουμβία τοῦ παντελονίου ὀλιγώτερον ἢ οἱ κοινοὶ ἀορτῆρες.
6. Ἕκαστον μέρος τοῦ παντελονίου δύναται νὰ στερεωθῇ κατὰ βούλησιν.
7. Διὰ τὸν ὄπισθεν μηχανισμὸν δύναταί τις ν' αὐξήσῃ ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ μάκρος τοῦ ἀορτῆρος.
8. Προσκολλᾶται ἐπὶ τῶν ἰδίων θέσεων ὅπως οἱ κοινοὶ ἀορτῆρες.
9. Ὅταν βρέχῃ δύναταί τις νὰ σηκώσῃ μόνον τὸ ὄπισθεν τοῦ παντελονίου, χωρὶς νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ἔμπροσθεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔχοντες ἀνάγκην τοιούτων, παρακαλοῦνται νὰ δίδωσι τὴν παραγγελίαν των, λαμβάνοντες μέτρον, μόνον ἐκ τοῦ πλάτους τοῦ στήθους. Οἱ ἀνωτέρω ἀορτῆρες εὑρίσκονται διὰ πάσας τὰς ἡλικίας ἀνδρῶν τε καὶ κυριῶν, παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις καταστήμασι τῶν κκ.

Βώττη καὶ **Σκληβανιώτη,**

γενικῶν ἀντιπροσώπων δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Αἱ δὲ τιμαὶ ἑκάστου ἀναλόγως τῆς ποιότητός των ἐκ δραχμῶν νέων **3, 5, 7 ½,** καὶ **10.**

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ
DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἀρνικαν, εὐωδιάζει εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοὴν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ **Ὀλυμπίῳ,** 206, ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ
TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα τὸ φυλακτήριον τῆς ὡραιότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέρμα, αὐξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἑνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωματοποιΐα.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς φλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονείκητος.

Παρὰ Κ. **Ὀλυμπίῳ** φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ
PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Cᵉ.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευκαίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν ὀδοντalγίαν.

Παρὰ Κ. **Ὀλυμπίῳ** φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ
EAU DU Dʳ. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμποδίζει τὴν πτῶσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.